

บทนำ

กริ่งกริ่ง...

เสียงกระดิ่งแก้วกังวานใสดังอยู่เบื้องหน้าไม่ไกล แทรกผาเสียงหัวใจที่ตั้งสะท้อนก้องอยู่ในอก หัวใจที่เต้นรุนแรง ทั้งตื่นกลัวหวาดผวา ทั้งเหน็ดเหนื่อยสุดกำลัง จากการวิ่งเต็มฝีเท้าอยู่กลางป่าอันรกทึบ มีดมืด ไร้อาวุธ แสงจันทร์และแสงดาว

นอกจากเสียงกระดิ่งแล้ว รอบกายก็มีเพียงความเงียบสงบไร้สรรพเสียง... เงียบเกินไปจนน่าประหลาด เงียบจนไม่ได้ยินแม้แต่เสียงฝีเท้าของตนที่ย่ำไปบนพื้นดินไม่หยุดหย่อน

แม้รอบด้านจะมีเพียงความมืดมิดและไร้สัมผัสเสียงใดๆ อีกทั้งไม่รู้ว่าฝ่ายผู้ไล่ล่ายังติดตามมาหรือไม่ แต่หญิงสาวก็ยังทำตามเสียงแว่วหวานที่ร้องลั่นอยู่ในจิตใจได้ลำนึก

‘วิ่งต่อไป! อย่าได้หยุด! อย่าได้หันหลังกลับ!’

สองเท้าวิ่งตามแสงสว่างเพียงหนึ่งเดียว ไล่ตามเสียงกระดิ่งนำทางที่ตั้งเพียงแผ่วเบา แต่กลับชัดเจนเหลือเกินสำหรับผู้ที่ต้องการไขว่คว้าบางสิ่งไว้เป็นหลักยึด ไม่ให้สติแตกกระเจิงไปกับความหวาดกลัวที่โหมกระหน่ำเล่นงาน

จิตใจที่เข้มแข็งให้อ่อนแอลงทุกที

ความมืด เสียงกรีดร้อง เลือดแดงฉาน และความตาย... ยังไม่สร้าง
ความหวาดผวาลึนหวั่งให้หญิงสาวได้เท่ากับคามมืดมืด!

วิ้ง และวิ้ง...

ไม่รู้ว้าวิ่งมานานเท่าใด ไม่รู้ว้าวิ่งมาไกลเท่าไร จู่ๆ หญิงสาวที่วิ้งจนหอบ
เหนื่อย ในอกแทบจะระเบิดก็ต้องชะงักหยุดเท้า ร่างบางกัมไค้งจนตัวงอ มือ
หนึ่งเท้าหัวเข่า มือหนึ่งยกขึ้นกดหน้าอกที่เจ็บปวดรุนแรงราวกับมีสิ่งใดมา
กระแทกเต็มแรง

ทว่าเสียงกระดิ่งที่สั้นระรัวกับเสียงร้องเร่อก็เรียกให้เงยขึ้นมองแสงสว่าง
นั้นอีกครั้ง

มองแล้วก็ต้องตกตะลึงอย่างประหลาดใจ เมื่อแสงสว่างนั้นปรากฏภาพ
หญิงสาวในชุดกรุยกราบสีเหลืองอ่อนจางจนเกือบขาว ผมด่าขลับที่เกล้าไว้
ประดับด้วยปิ่นทองฝังอัญมณีเปล่งประกายระยิบระยับ... ช่างเป็นภาพที่งดงาม
ตระการตา

นี่! นี่เทพธิดาจินมาโปรด มาช่วยนำทางหนีหรืออย่างไร...

เพิ่งตั้งข้อสงสัยกับตัวเองได้ไม่ทันไร กระแสแรงจากเทพธิดาสีนวลก็พุ่ง
เข้าใส่กลางจิตใต้สำนึกอีกครั้ง หญิงสาวจึงสุดลมหายใจเข้าลึก กระตุ่นร่างกาย
และจิตใจที่อ่อนล้าให้กลับมาฮึกเหิม

‘อดทนไว้ไเอ้โบบุญ! อย่าทำให้คุณเทพธิดาผิดหวัง’

หญิงสาวคิดพร้อมกับกระซกขำขึ้นจากพื้นเตรียมออกวิ่ง แต่แล้วกลับ
ต้องล้มคว่ำจนหน้าแทบฟาดพื้น

ล้มคว่ำ... ทั้งที่ก่อนหน้าไม่เคยสะดุดรากไม้หรือก้อนหิน แม้จะวิ่งอยู่
กลางป่าที่เห็นแต่คามมืดมืดมานานสองนาน

เมื่อหันไปมองต้นเหตุก็เห็นข้อเท้าข้างหนึ่งถูกรื้อมือเล็กๆ สองข้างรวบจับ
เอาไว้ ข้างเกาะกุมเหนียวแน่นไม่ปล่อย่างๆ

“ช่วยด้วย... ผู้มีบุญ... ช่วยข้าด้วย...”

เสียงร้องขอความช่วยเหลือกระท่อนกระเท่นนั้นแปลงมาจากความมืด
ที่มองไม่เห็นเจ้าของเสียง เห็นแต่สองมือเล็กๆ ที่เบือนเลือดเท่านั้น

“เหวอ! ปล่อย... ปล่อยเดี๋ยวนี้ละ!” หญิงสาวร้องลั่นพลางถอยกรูด
สะบัดข้อเท้าที่ถูกจับยึดไว้สุดแรง แต่มือคู่นั้นก็ยังจับไว้อย่างเหนียวแน่น หญิง
สาวทั้งสะบัดทั้งถีบเท้าไรก็ไม่หลุด

ต่อมาคนที่กำลังสู้กับมือผีเด็กก็รู้สึกว่ามีของแข็งมากกระทบหน้า
ทั้งสองข้าง ตามด้วยกลางลำตัว หญิงสาวเจ็บจุกจนหน้าเขียว ไม่ทันได้ฟื้นตัว
ก็โดนกระทบซ้ำอีกครั้งที่กลางอก

“อีก!” เสียงร้องหลุดจากปากได้เพียงเท่านั้น ทั้งเจ็บปวดทั้งทรมาน
ราวกับอากาศถูกรีดจากปอด จากนั้นความเจ็บปวดก็ระหนาลงมาทั่วร่างจน
รู้สึกหนาวไปทั้งตัว ราวกับถูกคนกลุ่มใหญ่รุมทำร้าย ทั้งที่รอบกายมีเพียงความ
มืดอันว่างเปล่ากับมือผีเด็กคู่นั้น

“อ๊าย! หยุด! พอได้แล้ว!” เสียงสุดทันทวดออกไป ก่อนจะหลับตา
ตั้งสติคิดโต้ตอบกับตัวเองในใจ

หรือว่าฝัน...

ใช่! มันต้องเป็นความฝันแน่ๆ

‘ถ้าฉันก็รีบตื่นได้แล้วไฮ้ไบบุญ ก่อนที่แกจะหมดบุญตายคาฝ่าเท้า
ล่องหนกลางความฝันเสียก่อน!’

‘ไฮ้ไบบุญเอ๊ย... รีบตื่นเร็วเข้า!’

สิ้นเสียงร้องปลุกตัวเองในใจ... หญิงสาวลืมตาขึ้นมา พร้อมกับความ
มืดรอบกายที่พลันสลายไปในพริบตา

**คนเพิ่งสะดุ้งตื่นยังไม่ทันได้เห็นสิ่งใดก็ต้องหลับตาปี เมื่อมีร่องเท้า
หนังขนาดใหญ่เตะเข้าข้างศีรษะจนหน้าหัน ทั้งเจ็บทั้งมีนจนคล้ายเห็นดาววิ้ง
วนอยู่ในหัว เสียงอะฮะด่าทอของผู้คนรอบกายไม่อาจทะลวงเข้าสู่การรับรู้
ชั่วอึดใจ**

แต่แล้วคนที่มินหนักก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อเห็นไม้ท่อนหนึ่งฟาดตีลงมา ครั้งนี้หญิงสาวจะไม่ยอมเจ็บตัวอีกแล้ว มือเล็กพอมเบือนเลือดย่นไปคว่ำ กระซอกไม้ท่อนนั้นมาอย่างเร็ว ก่อนจะกลิ้งตัวหลบดงบงาหาที่นับได้เกือบลืบข้าง!

เมื่อหญิงสาวลุกขึ้นนั่งชันเข่าข้างหนึ่ง แล้วใช้ท่อนไม้มาค้ำยันร่างเอาไว้ได้ ดวงตาที่ตัวตมองกลับไปยังกลุ่มคนเหล่านั้นก็ต้องเบิกกว้าง ซ้ำยังอ้าปาก ค้างอย่างตะลึงเมื่อเห็นการแต่งกายของพวกเขาและสภาพแวดล้อมรอบข้าง

“นี่มันฝั้นซ้อนฝั้นไซ้ใหม่เนีย!” หญิงสาวร้องถามในใจพลางกวาดสายตาลีกลัก เมื่อเห็นชายฉกรรจ์สี่คนในชุดคล้ายตัวละครในภาพยนตร์จีนกำลังภายในที่เคยดู กำลังย่ำสามชุมเข้ามาหมายจะรุมทำร้ายซ้ำเติมอีกครั้ง หญิงสาวก็ยั้งตื่นตระหนก เร่งคิดหาทางเอาตัวรอด

“ไอคิโดขึ้นพื้นฐานอย่างเราจะไปสู้เหล่าจอมยุทธ์ได้ไงเล่า! เหนื่อยแล้วนะ ไม่เอาแล้ว... รีบตื่นเร็วๆ สิไอ้โบนุญ!” เสียงร้องปลุกตัวเองดังลั่นในใจอีกครั้ง แต่ครั้งนี้กลับไม่มีแว่วว่าสิ่งที่พบเห็นจะหายไปเสียที

เมื่อเป็นเช่นนั้น ร่างที่สะบักสะบอมไปทั้งตัวก็พยายามลุกขึ้นและมองหาทางหนีที่ไล่ ความคิดในสมองแล่นเร็วจี๋ ก่อนจะใช้กลยุทธ์เอาตัวรอดขึ้นพื้นฐาน... ริงหน้าตั้งพร้อมกับตะโกนลั่น

“ไฟใหม่! ไฟใหม่ๆ ไฟใหม่เจ้าคะ!”

โดยไมทันได้รู้ตัวเลยลัดนึกว่า เสียงที่ร้องตะโกนนั้นไม่ใช่เสียงตัวเอง และถ้อยคำที่เปล่งออกมาก็เป็นภาษาที่ไม่เคยเรียนมาก่อนในชีวิต!

หนึ่ง

เรียกวิญญาณ

โครม!

เสียงดังสนั่นและแรงกระแทกจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น ปลูกให้หญิงสาวที่ผล็อยหลับขณะเดินทางไปตามถนนสายคดเคี้ยวจากการไต่แนวเขาสะดุ้งตื่นได้ยินเสียงพูดภาษาจีนเร็วรัวจับใจความไม่ได้จากผู้ร่วมทางรอบกาย ยังไม่ทันได้ตั้งสติทำความเข้าใจเรื่องราว ก็มีมือแกร่งมือหนึ่งฉุดดึงเธอให้กระโจนลงจากรถ

ชั่วอึดใจต่อมา รถตู้สี่เเทคันที่เธอเพิ่งนั่งมาก็ถูกรถบรรทุกคันใหญ่ที่พุ่งชนเมื่อครู่ เร่งเครื่องเบียดดันออกนอกถนน จนร่วงตกหน้าผาสูงพร้อมกับคนขับที่หนีออกมาไม่ทัน

ภาพที่เห็นทำให้เลือดในกายคนที่หนีลงมาได้หลุดหวัดพลันเย็นเฉียบก่อนจะสับสนคิดแรงอีกครั้งเมื่อถูกจุดกระชากให้ออกวิ่ง ละทิ้งเสียงปืนและหน่วยพิฆาตขององค์กรอีกสี่คนเอาไว้เบื้องหลัง แว่วเสียงตะโกนจากใครบางคนในนั้นดังมาให้ได้ยิน

“คุ้มครองดอกเตอร์! สก๊ตพวกมันไว้ให้ได้”

ปฏณณมาส่วงตามแผ่นหลังกว้างของหน่วยพิฆาตหนุ่มชาวจีนที่นำทาง

อยู่ด้านหน้า พยายามสาวเท้าวิ่งให้เร็วที่สุด เพราะไม่ต้องการเป็นภาระของเขา คนที่กำลังต่อสัญญาณเรียกกำลังเสริมจากฐานขององค์กรที่ใกล้ที่สุด

ดอกเตอร์ที่พวกเขาพูดถึงก็คือเธอ นักวิจัยที่อายุน้อยที่สุดในศูนย์วิจัย ยาต้านไวรัสอมมนุษย์ ผู้ช่วยคนสำคัญของผู้อำนวยการศูนย์วิจัยแห่งนี้ ประจำ ฐานประเทศไทย ส่วน ‘พวกมัน’ ก็คือฝูงแวมไพร์นับสิบตันที่กระโจนลงจาก ตู้คอนเทนเนอร์หลังรถบรรทุก แล้วพุ่งทะยานไล่ตามมา โดยมีเป้าหมายคือเธอ ไซ้! แวมไพร์... ฟังไม่ผิดหรอก

แต่อย่าได้เข้าใจว่าเป็นแวมไพร์ที่ว่าจะเป็นปีศาจเผ่าพันธุ์คอเคซอยด์ ตัว ผอมสูงผิวขาวซีด หล่อระเบิดอย่างพระเอกภาพยนตร์ที่สาวๆ บางคนคลั่งไคล้ และสามารถกำจัดได้ด้วยกระสุนเงิน ลืมตอกหัวใจ หรือไม้กางเขนกับ กระเทียม... อะไรเทือกนั้น

แท้จริงแล้วแวมไพร์มิได้ทุกเชื้อชาติ พวกเขาคือสมาชิกกลุ่มย่อยในลัทธิ อมนุษย์ ลัทธิที่เป็นภัยเงียบของเหล่ามนุษยชาติมานานนับพันปี

‘อมนุษย์’ เป็นโรคลึกลับที่เกิดจากไวรัสชนิดหนึ่ง ไวรัสที่ตรงเข้าไป ทำลายการทำงานของสมองส่วนการใช้เหตุผล ควบคุมสามัญสำนึกและการ รู้ผิดชอบชั่วดี ผู้ติดเชื้อจึงถูกล้างสมองและตัวตนความเป็นมนุษย์ได้ง่ายดาย โดยมีเจ้าลัทธิเป็นผู้แพร่เชื้อในงานชุมนุมเชิงความเชื่อต่างๆ

หากเคยพบเห็นคนที่มีตรรกะแปลกๆ อารมณ์ร้อนอย่างประหลาด โมโห อลละวาดโดยไม่มีเหตุผล หรือตะโกนร้องบอกว่าตนเป็นนั่นเป็นนี่ นั่นละ! พวกเขาอาจเข้าข่ายสมาชิกของลัทธิที่เริ่มแสดงอาการทางระบบประสาท มีชุด ความคิดแปรปรวนในขั้นเริ่มต้น

คนเหล่านี้จะถูกเจ้าลัทธิชักจูงเลี้ยงดูเอาไว้แต่อาณัติ จากนั้นก็ล้างสมอง ตั้งโปรแกรมใหม่ให้พวกเขาเชื่อว่าตนเองเป็น ‘คนพิเศษ’ ที่ได้รับเลือกจาก พระเจ้า เป็นตระกูลแวมไพร์ผู้บริสุทธิ์สูงส่ง เป็นเผ่าพันธุ์มนุษย์หมาป่าที่ แข็งแกร่ง หรือเป็นซูเปอร์ฮีโร่ที่พวกเขาคลั่งไคล้ใฝ่ฝันอยากเป็นในวัยเด็ก และ เมื่อจิตภายในเชื่อถือยึดมั่นในสิ่งเหล่านี้โดยไร้ข้อกังขา ไร้แม้เศษเสี้ยวใจที่จะ

รับรู้ความเป็นจริง เมื่อถึงจุดหนึ่ง ร่างกายภายนอกก็จะเปลี่ยนแปลงไปตามนั้น

เบื้องหลังการเติบโตอย่างก้าวกระโดดของลัทธินิยมมนุษย์คือกลุ่มองค์กรอาชญากรรมที่มีเครือข่ายอิทธิพลทั่วโลก พวกเขาทุ่มเงินศึกษาเกี่ยวกับไวรัสและโรคประหลาดนี้อย่างจริงจัง ทดลองในมนุษย์โดยไม่แยแสเรื่องจริยธรรม เร่งสร้างอมมนุษย์ขึ้นมาจำนวนมหาศาลภายในเวลาไม่กี่สัปดาห์ จุดประสงค์เพื่อใช้งานเป็นเครื่องมือสังหารเป้าหมายตามคำสั่ง ก่อการร้ายแบบพลีชีพ หรือเป็นทหารรับจ้างในสงคราม เป็นกองกำลังที่ไม่ทรยศ ไม่รู้จักกลัว ไม่รู้จักถอย ซ้ำยังถูกฝึกอย่างโหดร้ายให้แข็งแกร่งเกินมนุษย์ธรรมดา ไม่เจ็บไม่ตายง่ายๆ

งานของปุนธมาสในองค์กรปราบปรามอมมนุษย์ ก็คือทำการศึกษาวัจยยาต้านและทำลายไวรัสในร่างอมมนุษย์ ซึ่งจะฝังอยู่บนหัวกระสุนปืนของหน่วยพิฆาต และสาเหตุที่เธอเดินทางมาที่นี้ก็เพื่อทำงานร่วมกับทีมวิจัยที่ค้นพบสารออกฤทธิ์ต้านไวรัสชนิดใหม่ สกัดได้จากสมุนไพรโบราณหายากที่ขึ้นอยู่ในเขตป่าอนุรักษ์เขี้ยวหมื่นปี เป็นความหวังใหม่ที่จะนำไปพัฒนาเสริมฤทธิ์กับตัวยาเดิมที่เริ่มพบการดื้อยา

แต่เธอยังไม่ทันเดินทางไปถึงฐานวิจัย กลับถูกฝ่ายตรงข้ามดักซุ่มโจมตีเข้าเสียได้

ปุนธมาสตะปบมือไปบนกระเป๋าคาดอก ในนั้นมีกล่องเหล็กขนาดราวฝ่ามือเก็บเอาไว้ และมันน่าจะเป็นเป้าหมายของการโจมตีครั้งนี้... พวกมันคงต้องการแย่งชิงต้นแบบยาต้านไวรัสตัวใหม่ที่ทีมของเธอเพิ่งพัฒนาสำเร็จไปเมื่อสัปดาห์ก่อน และคิดจะนำมาทดลองผสมกับสารออกฤทธิ์ตัวใหม่ที่นี่ด้วย

“อะ!” ดอกเตอร์สาววัยยี่สิบต้นอายุทานเสียงแทบไม่ออกจากลำคอ เมื่อจู่ๆ ท่อนแขนแข็งแรงของหน่วยพิฆาตก็ตวัดรวบเอว ยกวางเธอหมุนหลบอย่างว่องไว เขาใช้ร่างตัวเองป้องกันกระสุนที่ยิงมาจากด้านหลัง พร้อมกับสาดกระสุนฝ้ายต้านไวรัสกลับไป

แวมไพร์จินตานั้นชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเคลื่อนไหวได้ช้าลง นัยน์ตา

อันว่างเปล่าไร้แววเริ่มปรากฏรอยลั้งเลเลือนราง

“วิ่งต่อไป!” เสียงสั่งจากหน่วยพิฆาตพร้อมมือใหญ่ที่รึ้นหลังอย่างแรง ทำให้ร่างผอมเซไปนิดๆ ก่อนจะตั้งหลักออกวิ่งต่อ โดยมีเขาคอยวิ่งตาม คุ่มครองอยู่ด้านหลัง

“เข้าไปในป่า”

เธอวิ่งนำ เขาวิ่งตาม เสียงกำชับบอกทางดังขึ้นมาเป็นระยะ โดยมีผู้ไล่ล่าตามมาอยู่ไม่ไกล

ในช่วงเวลาคับขัน ความมืดและไอหมอกหนาโรยตัวลงมาครอบคลุม ป่าที่บราวกับม่านราตรีกาลมาเยือนก่อนเวลา

เสียงฝีเท้าหนักๆ และเสียงหอบหายใจสองเสียงสอดประสานอยู่ในป่า ที่มีตึบขึ้นเรื่อยๆ และในวินาทีหนึ่งก็มีเสียงวัตถุหนักๆ ล้มลงบนพื้น ในจังหวะที่หญิงสาวกำลังจะหันไปมองก็พลันมีเสียงร้องสั่งดังขึ้นในจิต

‘อย่ามอง อย่าอวารถ์ จงตามเข้ามา’

แล้วการวิ่งไล่ตามเสียงกระดิ่งและแสงสว่างเพียงหนึ่งเดียวท่ามกลาง ความมืดอันลึกกลับก็เริ่มขึ้นนับจากนั้น หญิงสาววิ่งไล่ตามโดยไม่รู้ตัวเลยว่าได้ ลอยห่างออกไปจากสองร่างไร้ลมหายใจของหนึ่งหญิงหนึ่งชายที่ถูกแวมไพร์ สองตนทำร้ายจากด้านหลังมาไกลเพียงใด

และที่สำคัญ... เนิ่นนานเพียงใด

กระทั่งได้ลิ้มตาขึ้นมาท่ามกลางดงบาธา หาช่องทางวิ่งหนีออกมาใน สภาพรอแรว่ จากนั้นก็ถูกไม้ฟาดเข้ากลางศีรษะจนหมดสติไปอีกครั้ง... ปุณณ- มาสก็ยังไม่รู้ตัวว่า จากนั้นไปโลกทั้งใบของเธอได้เปลี่ยนไปแล้ว

เสียงกระดิ่งกังวานใสที่ดังมาก่อนตัวเรียกสายตาชายผู้หนึ่งที่นั่งอยู่ข้าง เตียงหลังใหญ่ให้หันมองร่างโปร่งแสงเปล่งรัศมีบางเบาที่ปรากฏตัวกลางห้อง คิ้วเข้มบนใบหน้าเย็นชาขยับเข้าหากันเพียงนิด ยามเห็นสีหน้าร้อนกร้อนใจ และแววตาลูแก่โทษของนาง

“ข้าขอภัยด้วยท่านอ๋อง! ข้าทำดวงจิตของนางหลุดหายไป”

ดวงหน้างามประณีตของเม็งหลิงหลิงก้มลงต่ำอย่างรู้สึกผิดยิ่งนัก เมื่องานสำคัญที่ชั้นอาส่าเป็นมันเหมาะ กลับมาเกิดความผิดพลาดขึ้น ทำให้เขาต้องผิดหวัง

ในม่านควันอบอวลของรูปหอมเรียกวิญญาณ ริมน้ำปากคู่งามของผู้ได้รับรายงานความผิดพลาดตกแน่นอนเป็นเส้นตรง ส่งให้ใบหน้าเรียบเฉยยิ่งดูเย็นชาไร้ความรู้สึก ดวงตาคมตัวตมอดวงหน้างดงามที่หนึ่งสงบดูกำลังหลับไหลของร่างบนเตียง ช่มเก็บความผิดหวังเอาไว้ภายใต้ท่าที่นิ่งเฉย

เดิมทีเม็งหลิงหลิงเป็นอนุของชายผู้เฉยชาตรงหน้า แม้ตายจากก็ยังไม่ห่วงหาอาลัย จึงตั้งจิตอธิษฐานขออยู่ข้างกายเขาไม่ยอมพรากจาก ไม่ยอมข้ามไปสู่ภพภูมิใหม่ แต่ภายหลังมีวาสนา เทพแห่งความฝันมาโปรดรับนางเป็นศิษย์ จึงได้กลายเป็นวิญญาณบำเพ็ญตนขึ้นต้น ช่วยกลืนกินฝันร้าย ถนอมฝันดีของผู้คน

รุ่งเช้าวันนี้ จู่ๆ นางก็สัมผัสได้ถึงความฝันของดวงจิตที่มีความทรงจำร่วมกับอดีตสามีผู้สูงส่ง บุรุษเย็นชาผู้ไม่เคยมีรักให้ใคร และนั่นก็เป็นดวงจิตที่นางเฝ้าตามหาเพื่อเขาไปทั่วแผ่นดิน

แม้ดวงจิตนั้นจะปรากฏย้งห้วงเวลาห่างไกล แต่ก็ไม่เกิมนิธิฤทธิ์การชักพาของผู้ดูแลห้วงความฝันเช่นนาง จึงได้บอกข่าวแก่เขา ทั้งยังอาสาเป็นผู้เรียกดวงจิตของสตรีผู้นั้นให้หวนคืน

แต่สุดท้ายนางกลับต้องเสียหน้า โดนมือผีคู่หนึ่งแย่งชิงดวงจิตนั้นไปเสียได้! เม็งหลิงหลิงคิดอย่างเจ็บใจนัก

“พริบตาที่ข้าผลอกก็มีมือคู่หนึ่งยื่นมาจากที่ใดสักแห่ง ยื้อแย่งดวงจิตของนางไปจากการนำทางของข้า แต่ข้ามั่นใจยิ่งท่านอ๋อง นางผู้นั้นได้ก้าวล่วงเข้ามาในดินแดนและโมงยามนี้แล้ว เพียงแต่จะไปหลงอยู่ที่ใดนั้น ข้าเองก็สุดรู้ ยามนี้ข้าสัมผัสดวงจิตของนางไม่ได้”

“นางหวนคืนมาแล้ว? เจ้าแน่ใจใช่หรือไม่”

ในที่สุดเสียงทุ้มต่ำก็เปล่งออกมา แวตอาอ่อนลงยามจับจ้องเงาร่างที่
รัศมีอ่อนจางกว่าทุกครั้งทีพบ ดูท่านางคงสูญเสียปราณบารมีที่สั่งสมไว้ไม่น้อย
“ข้อนี้ข้าแน่ใจนัก”

“เอาเถิด... ได้เช่นนั้นก็ถือว่าดีมากแล้ว ชอบใจเจ้ามาก หากสัมผัสถึง
นางได้อีกเมื่อใดจงรีบบอกข้า” ชายหนุ่มกล่าวเสียงเรียบ

“แน่นอนเจ้าค่ะ” รับคำแล้ว ร่างโปร่งแสงของนางก็หายวับไปจากสายตา
นัยน์ตาดำสนิทลึกล้ำดูทะเลสาบไว้รักันบึงเคลื่อนกลับมาทอดมอง
ดวงหน้าหวานละมุนของร่างไว้รัวิญญาณอีกครั้ง ไม่อาจรู้ได้เลยว่าเขากำลัง
ครุ่นคิดสิ่งใดอยู่

และเขาก็อาจนั่งนิ่งมองต่อไปอีกนาน... หากไม่ได้ยินเสียงร้องอะอะที่
ดังฝ่ากำแพงและผนังเรือนเข้ามา

“ไฟไหม้! ไฟไหม้ๆๆ ไฟไหม้เจ้าค่ะ! รีบออกมาช่วยกันเร็วเข้า!”

จินหย่งเดินพลีกายปราดเปรี้ยวออกจากห้องนอน พริบตาเดียวก็มีมา

ปรากฏกายอยู่เหนือหลังคาหอสุราหลังใหญ่ที่สุดในย่านการค้าอันคึกคัก
นัยน์ตาดมกกวาดมองหาดันเพลิงกลับไม่พบแม้แต่ควันไฟ มีเพียงแสงไฟใน
บ้านเรือนตรงตรอกเล็กทางทิศตะวันตกที่จุดสว่างขึ้นเป็นทาง

“ไฟไหม้! รีบออกมาเร็วเข้า! ไฟจะลามมาถึงบ้านพวกทะเล... โอ๊ย...”

แว่วเสียงสุดท้ายที่ตั้งมาตามสายลมเป็นเสียงร้องอย่างเจ็บปวด ก่อนที่
เสียงป่าวร้องโหวกเหวกจะเงียบไป คิ้วเข้มเหนือดวงตาดมกกระตุกเพียงนิด
ต่อมาร่างองอาจก็พุ่งทะยานไปทางต้นเสียง ใครรู้เรื่องราวให้แน่ชัด

ยามไปถึงในตรอกแห่งนั้น เขาเห็นผู้คนวิ่งออกมาหน้าบ้านหน้าตาดิ้น
เลือดฝ้ามแผ่ยุ่งเหยิงไม่เรียบร้อย เห็นได้ชัดว่าแรงหนีตายกันเพียงใจ ทว่า
ท่ามกลางเสียงก่นด่าแซ่ซ้องของผู้ที่ถูกหลอกปลุกขึ้นมากลางดึก ผู้ที่มองจาก
เบื้องบนยังได้ยินเสียงผีเท้าเร่งรัวกลุ่มหนึ่งกำลังเคลื่อนห่างไกลออกไป

พริบตาต่อมาร่างในชุดยาวสีดำสนิทก็กลายเป็นเงาเลื่อนรางพุ่งตามเสียง

ผีเท่านั้น อีกปริบทาหนึ่งก็จถปลายเท้าลงสู่พื้นเบื้องหน้าชายฉกรรจ์สี่คนในชุด บ่าวของคฤหาสน์สักหลัง ดวงตาสงบคมกริบหยุดลงที่ร่างเล็กๆ ชะมุกชะมอม ซึ่งถูกแบกพาตบ่าไว้

คนทั้งสี่ปล้นชะงักเท้าและมีท่าที่ระแวงระวัง ก่อนหน้านั้นเสียงโวยวาย ของเจ้าขอทานตัวแสบทำเอาพวกเขาต้องรีบพาดตัวต้นเหตุให้สลบแล้วพาดตัว มา ยังไม่ทันได้เอาไปฆ่าทิ้งในป่าตามคำสั่งก็มีคนพบเห็นเข้าเช่นนี้ ดูท่าว่างาน กำจัดหนูสกปรกในคืนนี้จะไม่จ่ายเสียแล้ว

“เจ้าเป็นใคร! ขอเตือนว่าอย่าได้หาเรื่องใส่ตัว หลีกทางเสีย!” เสียง กระด้างของคนพวกมากตวาดข่มขู่ แต่แล้วก็ต้องตัวลั่นสะท้านเมื่อสายตา เยียบเย็นตัวดมอง

มุมปากคนชุดดำกระตุกยิ้มเหี้ยม เสียงทุ้มต่ำแฝงกระแสพลังข่มกด ผู้คนแปลงออกไป “บังเอิญข้าต้องการมีเรื่องเสียด้วย”

อารมณ์ที่ปั่นป่วนด้วยความหงุดหงิดผิดหวังของเขากำลังต้องการที่ ระบายอยู่พอดี มองอย่างไรคนพวกนี้ก็ไม่น่าไว้ใจ สิ่งที่อยู่คงไม่พ้นเรื่อง ไม่ดี

เหล่าชายชุดเทาคิดว่าตนพวกมาก ขยับตัวเตรียมกระโจนเข้ารุมเจ้าของ วาจาโอหัง แต่แล้วร่างที่เป็นเป้าหมายก็วูบหายไปจากสายตา พวกเขาพากัน มองตาค้าง ไม่ทันกะพริบตาก็ถูกพาดด้วยกำลังภายในหนักหน่วงร้ายกาจ ร่าง ทั้งสี่ที่ไม่ได้บอบบางอ่อนแอแม้แต่น้อยกระเด็นปลิวราวกับขนนก เมื่อตกลง กระแทกพื้นก็ถึงกับกระอักเลือดออกมาคำโต

กระบวนท่าเดียวก็เห็นความต่างชั้นถึงเพียงนี้ คนที่มีแรงเหลือริบลูกขึ้น ริงหนี ส่วนคนเจ็บหนักได้แต่นอนแผ่ร้องคราง ไม่อาจหลบเลี่ยงเข้าทั้งใหญ่ ทั้งหนักของคนที่กำลังเข้ามากระที่บข้ำจนสลบไป

จินหย่งเงินปราวตามองก่อนจะส่งเสียงขึ้นจุมุก การได้ออกกำลัง หยอกเข้าผู้คนเช่นนี้ จุดให้อารมณ์เลวร้ายในค่านี้อะต้องขึ้นมาเล็กน้อย

ร่างในชุดดำก้าวไปหาคนในกองผ้ากระรุ่งกระริงที่ถูกลโยนทิ้งไว้ เขาก็มอมอง

ด้วยแวตาเฉยชาไร้ความรู้สึก เจ้าหนูนี้ทั้งสปรกทั้งส่งกลิ่นตุ เขาจึงเลือกใช้เท้าแทนมือ เชี่ยวพลิกร่างที่คว่ำหน้าขึ้นมา แล้วก็เห็นใบหน้าเรียวเล็กฟกช้ำอาบเลือด ทั้งร่างสะบักสะบอมชนิดไม่มีส่วนใดเรียกว่าพอดูได้

“ปล่อยทิ้งไว้คงไม่พ้นราตรีนี้ ถือว่าข้าทำกุศลให้ไม่เสียวาทีกแล้วกัน” เขาพึมพำขณะโน้มกายลงไปแตะชีพจรอันสับสนเบาบางของร่างบนพื้น ใบหน้าคมคายครุ่นคิดอย่างลึกลับชั่วครู่ ก่อนที่เสียงทุ้มเบาจะเอ่ยเรียกผู้ติดตามตั้งเงา “หานคุณ”

สายลมพัดวูบเดียวก็มีร่างแกร่งในชุดดำทะมัดทะแมงมาปรากฏกายตรงหน้า ก่อนจะค้อมศีรษะลงเล็กน้อยอย่างพร้อมรับคำสั่ง

“เก็บเจ้าหนูสปรกกลับไป แล้วตามหมอมาดูเสีย” คำสั่งการสั้นกระชับพอๆ กับคำขานรับที่ตั้งตามมาในทันใด

หานคุณตรงเข้าไปยกเจ้าก่องผ้าสีหม่นขึ้นป่าโดยไม่รีรอ คิ้วดาบบนใบหน้าแกร่งกระตุกเข้าหากันทันทีที่ได้กลิ่นตุๆ จากสัมผัสภาวะมีชีวิต

ยามนี้องครักษ์หนุ่มได้คำตอบแล้วว่าเหตุใดผู้เป็นนายจึงเรียกเขาออกมา

ตอนใช้กำลังกัน นายท่านเห็นเป็นเรื่องสนุกจึงไม่เรียกหา แต่พอจะต้องนำเจ้าหนูสปรกส่งกลิ่นน่ารังเกียจกลับไป นายท่านผู้ถือตนคงไม่ต้องการให้สองมือหรือแม้แต่ชายผ้าบนร่างแปดเปื้อน ผู้ติดตามอารักขาเช่นเขาจึงได้มีบทบาท

ครั้งเห็นผู้เป็นนายเหาะเหินกลับเข้าเมืองนำไปก่อน หานคุณก็คืนสีหน้านิ่งเฉยไร้ความรู้สึก ใช้วิชาตัวเบาพุ่งทะยานขึ้นฟ้า เร่งฝีเท้ากระโดดไล่ตามเงาร่างที่เคลื่อนไหวยวดเร็วไปอย่างไม่คลาดสายตา

เมื่อกลับมาถึงเรือนพักด้านหลังหอสุรานภาเรื่องรอง หานคุณก็มองตามหลังผู้เป็นนายที่เดินหายเข้าไปในห้องนอนใหญ่โดยไม่ออกคำสั่งใดต่อเขาอีก ไม่นานก็มีเสียงเรียกบ่าวที่เฝ้าอยู่หน้าเรือนให้เตรียมน้ำอาบ

เพียงเท่านี้เขาก็รู้แล้วว่าเจ้าตัวเล็กกลืนหิ้งผู้นี้ถูกโยนมาให้เป็นการของเขาเสียแล้ว

องค์รักษ์หนุ่มหมุนตัวเดินไปยังห้องพักตน เสียสละตั้งตัวใหญ่ข้างหน้าต่างแต่ไม่ยอมเสียสละเตียง เขาวางร่างเบาหวิบนบ่าให้นอนรอ แล้วออกไปสั่งบ่าวเผ่ายามให้ไปตามหมอ

ครั้นกลับเข้ามาในห้องอีกครั้ง กลืนฉุนตลบก็ไชยปะทะเข้าเต็มหน้า หานคุณรีบกลืนใจตรงดิ่งเข้าไปกระซอกเศษผ้าซีริวิ๋วบนตัวเจ้าหนูสกปรกของนายท่านออก ตั้งใจจะโยนทิ้งเป็นสิ่งแรก

แต่แล้วมือแกร่งก็รีบตัวเศษผ้าชิ้นกลับคืนอย่างแรงจนแทบขาด ตระหนกกับบางสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใต้เศษผ้าชิ้น ไบหน้าตั้งหินผาปล้นฉายแววกระอักกระอ่วนอย่างหาได้ยาก

เขานึกในใจว่าลวงเกินแล้ว... แล้วก็รีบผลุบออกจากห้องในทันใด

องค์รักษ์หนุ่มมองหาตัวช่วยก็พบแต่บ่าวชายที่เฝ้าเวรยามในยามราตรี คิ้วดาบขมวดเข้าหากันอีกครา ดูท่าเขาต้องเสียมารยาทบนกรรยาหลงจู้กลางดึกเสียแล้ว

ผู้ใดจะให้ตัวภาวะของนายท่านพวกเบ๊หนึ่งหนุ่มนี้มสองก้อนมาด้วยเล่า!

แม้จะเล็กแบนจนเขาไม่ทันรู้สึกในตอนที่แบกนางมาก็ตาม

“แม่หนูนี่น่าสงสารจริง ผู้ใดกันช่างโหดร้าย ลงมือได้รุนแรงนัก” เสียงสตรีวัยกลางคนที่ถูกหาคุนปลุกขึ้นมาดูแลคนเจ็บบ่นอย่างเวทนา สองมือช่วยถอดชุดสกปรกขาดวินเหม็นเน่า ชนิดที่ผ้าซีริวิ๋วในหอสูรายังดูดีเสียกว่า ภายใต้เสื้อผ้าชุดนั้นเป็นร่างเด็กหญิงผอมแห้งเหมือนขาดสารอาหาร ตามตัวมีแต่ร่องรอยถูกทำร้าย นางใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดคราบสกปรกออกจนหมดจด เสร็จแล้วจึงถอยออกมาให้ท่านหมอบที่บ่าวชายวิ่งไปเคาะประตูรบกวนกลางดึกขยับเข้ามาทำการรักษา

เนิ่นนานทีเดียวกว่าท่านหมอวัยชราจะเย็บแผลที่ศีรษะ พอกลุ่มไพร่

ห้ามเลือด ทาขี้ผึ้งแก้ช้ำ จนครบทุกรอยแผลทั่วร่างเล็ก

“บาดแผลภายนอกไม่มีอันใดน่ากังวล มีเพียงซีพจรที่ยังปั่นป่วนสับสน เดียวแผ่วเบาเดี่ยวรุนแรง อาจเป็นเพราะร่างกายนี้บอบช้ำอ่อนล้า แต่หัวใจยังตื่นตระหนกหวาดกลัวมียอมผ่อนคลาย เอาไว้กลับโรงหมอแล้วข้าจะจัดยา บำรุงที่มีฤทธิ์สุมานแผลกับยาช่วยสงบใจให้คนนำกลับมาด้วย ต้มดื่มสักสาม เทียบก็คงดีขึ้น”

“ขอบคุณมากท่านหมอ รับประทานแล้ว” ภรรยาหลงจู้ค้อมกายเล็กน้อย พร้อมส่งเงินให้ท่านหมอ

“สูญหินชินอย่าได้เกรงใจ ต่อให้ตึกตื่นแค่วัน เรื่องช่วยคนเป็นหน้าที่ ของข้าอยู่แล้ว” ท่านหมอเอกราชาว่าพลางเก็บอุปกรณ์ทั้งหลายใส่ล่วมยา สะพายหลัง

แม้จะกล่าวเช่นนั้น แต่ในใจหมอชรากลับคิดว่าค่าคินนี้ช่างหนักหนา สาทหนัก นอกจากที่เขาต้องสะดุ้งตื่นวังหน้าตั้งเพราะเสียงร้องบอกว่าไฟไหม้ แล้ว พอกลับมาเข้านอนกำลังจะเคลิ้มหลับ ยังต้องถูกปลุกให้มาเย็บแผล พอกยาคนเจ็บอยู่เกือบชั่วยาม กว่าจะกลับถึงโรงหมอก็คงใกล้เช้าพอดี

เรื่องนี้ต้องโทษเจ้าคนเสียงแหลมปั่นหน้าเป็นตัวผู้ นั่น! อย่าให้ได้เจอตัว เขียว เขาจะจับมาฟาดกันเสียให้สาใจ... ท่านหมอคิดอย่างแค้นเคืองโดยไม่รู้เลยว่า ตนได้ทำการเอาคินที่มากกว่าฟาดกัน นั่นก็คือลงมือถึงขนาดทำให้ เจ้าตัวการเสียงแหลมตกใจจนร้องเสียงหลง เมื่อได้เห็นเงาสะท่อนของตนใน อีกสามวันต่อมา

ยามต้นราตรีที่ดวงจันทร์ครึ่งดวงเผยโฉมอยู่เหนือฟ้าทางทิศตะวันออก
หอสวดด้านหน้ามีผู้คนมากินดื่มคึกคัก ผิดกับเรือนหลังใหญ่โอบล้อมด้วยสวน กว้างด้านหลังที่เงียบสงบ

เสียงเคาะประตูเบาๆ ก่อนถูกเปิดเข้ามาเมื่อผู้ที่อยู่ด้านในอนุญาต ชาย ในชุดเสื้อขาวเออร์สีฟ้าครามผูกผ้าคาดเอวสีเข้ม ปักตราอักษรว่า ‘นภาเรีองรอง’

อันเป็นชื่อของหอสุรกาแก้วเข้ามา เขาค้อมกายคารวะผู้ที่นั่งอยู่หลังโต๊ะเขียนหนังสืออย่างนอบน้อม

จินหย่งเงินเงยหน้าขึ้นมาจากสมุดบัญชีเล่มหนา แกวตาดึงสงบมองสบแววตาซึ่งขังจริงจังเกินกว่าจะเป็นเพียงเสี้ยวเออร์ทั่วไป

ย่อมสมควรเป็นเช่นนั้น ในเมื่อแท้จริงแล้วชายหนุ่มผู้นี้เป็นหัวหน้าสายเทียบวาริหนึ่งในสิบสี่สาย กองกำลังที่วรุทธ์มิได้แก่กล้า เป็นชาวบ้านธรรมดาที่แทรกซึมอยู่ในทุกพื้นที่ และมีหน้าที่เป็นหูเป็นตาให้เขา

“มีข่าวใดคืบหน้า” ริมฝีปากบางหยักได้รูปขยับถาม

“เรียนนายท่าน ข้าน้อยได้รับรายงานจากทุกคฤหาสน์ในเมืองนี้แล้วขอรับ มีเพียงเรือนเศรษฐีสูง ร้านข้าวสารที่มักจะมีเสียงสตรีกรีดร้องโหยหวนในยามราตรีอยู่เสมอ แต่ข่าวไพร่ในเรือนบอกว่าพวกเขาเป็นคู่สามีภรรยาที่นิยมเสพงามวิปริตเท่านั้น” บุษชชุดฟ้าครามรายงานข่าวที่รวบรวมมาได้จากเส้นสายในเมือง

ผู้รับรายงานพยักหน้าซ้ำๆ ก่อนจะรับฟังอีกฝ่ายรายงานต่อ

“ยังมีบุตรชายคนโตของท่านรองแม่ทัพมู่ มีนิสัยเจ้าชู้มาก ชื่นชอบการช่มเหล่งแกสาวใช้ในจวนและหญิงชาวบ้านที่ต้องตา ข้ายังเคยลงมือถึงขั้นเสียชีวิต แต่คดีครั้งนั้นได้ข่าวคนหนึ่งออกตัวรับผิดชอบขอรับ”

“อี! บิดาหาญกล้าเคยออกรบปราบแคว้นกบฏ ไม่คิดว่าจะมีบุตรไม่ได้ความ... กำชับให้ผู้ที่อยู่ในจวนรองแม่ทัพจับตาดูต่อไปให้ดี”

“ขอรับ” อีกฝ่ายเอ่ยรับคำแข็งขัน

“ยังมีเรื่องใดอีกหรือไม่” จินหย่งเงินเอ่ยถาม เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่มีสิ่งใดแล้วก็โบกมือให้ออกไปได้ จนเมื่อลับร่างของเขา เสียงเบาแผ่งกำลังภายในก็ออกคำสั่งไปยังผู้ติดตามที่ยืนอยู่ด้านนอก

“หานคุณ... ให้ปีกรাত্রีตรวจสอบคฤหาสน์ทั้งสองแห่งให้แน่ชัด”

แม้เขาจะมีกองเทียบวาริไว้สอดส่องสอดแนมตามจวนขุนนางใหญ่และคฤหาสน์คหบดีผู้ร่ำรวยทั่วทั้งเจ็ดแคว้น แต่อย่างไรก็ต้องมีจุดบอดเล็ดลอด

สายตาก็ต้องมิกองกำลังสายลับที่เชี่ยวชาญยิ่งกว่าอย่างกองปิกราตรีเอาไว้รับ
ภารกิจยามเกิดเหตุผิดปกติ

เบื้องหน้า... เขาคือคุณชายเงินเยว่เพย บุรุษวัยสามสิบผู้หล่อเหลามิ่งมี
นายท่านเจ้าของหอสุรานาการเมืองรอง หอสุราที่มีชื่อเสียงเลื่องลือเป็นอันดับหนึ่ง
ของแผ่นดิน นับสาขาตามเมืองใหญ่ทั่วเจ็ดแคว้นได้นับสามสิบแห่ง ยังมี
โรงเตี๊ยมจันทร์ารุ่งเรืองตามเส้นทางระหว่างเมือง รวมทั้งเรือนร้อยบุปผาที่ขาย
ศิลปะและความงามของสตรีอีกหลายที่ แต่ละคำเล่าลือถึงคุณชายเงินล้วนเปี่ยม
ไปด้วยคุณสมบัติเลิศล้ำ จนแม่สื่อแม่ชักและสตรีทั่วหล้าจับจ้องตาเป็นมัน และ
คงได้พากันพุ่งเข้ามาทอดสะพานจนุ่นวายแล้ว หากไม่ถูกความทะนงถือตัว
ของเขาสะกดไว้ให้ยำเกรง แล้วหนีหายไปทันทีที่ถูกสายตาดำเย็นชาตวัดมอง
จับได้

แต่เบื้องหลังนั้น... เขาเป็นถึงหยินหย่งเหิงอ่อง ผู้ตรวจการแผ่นดิน
คั่นช่องทองคำ ผู้บัญชาการของกองกำลังลับหย่งเหิงแห่งราชวงศ์จิน ราชวงศ์
ทองคำอันยิ่งใหญ่เกรียงไกรที่รวบรวมเจ็ดแคว้นให้เป็นหนึ่ง และปกครอง
อาณาจักรเจ็ดแคว้นมายาวนานนับหกร้อยปี

สาเหตุที่จินหย่งเงินมาเยือนเมืองฝิงอันครั้งนี้ เป็นเพราะคดีความที่ปิด
ไม่ลงในหลายเมืองทางตอนใต้ของแคว้นจิน ในกองเอกสารรายงานมากมายที่
หัวหน้าสายเทียบวาริทั่วเจ็ดแคว้นส่งไปถึงคฤหาสน์ของเขานั้น มีเรื่องร้องเรียน
เด็กสาวหายตัวไปหลายสิบราย บ้างก็ถูกลักพาตัวไปอย่างไร้ร่องรอย บ้างก็ถูก
กว้านซื้อตัวไปเป็นสาวใช้บ้านเศรษฐีต่างเมือง แต่หลังจากนั้นพวกนางก็ไม่ได้
ติดต่อกับทางบ้านอีกเลย ครั้นพี่น้องไปตามหาที่เมืองนั้น กลับไม่พบบ้าน
ตระกูลที่ว่า

ด้วยเหตุของคนร้ายเป็นเด็กสาวหน้าตางดงามน่าเอ็นดู เหล่ามือปราบ
ของแต่ละเมืองจึงคิดว่าเป็นฝีมือของโจรเด็คนบุปผาที่เหิมเกริมก่อคดี แต่พอ
สืบสาวตามจับอย่างไร้ที่ไร้เบาะแสเพิ่มเติม จึงได้แต่ปล่อยให้มันเป็นคดีค้างคา

แต่เมื่อเรื่องราวมาถึงมือจินหย่งเงิน เขาก็ได้นำคดีทั้งหมดมารวมเป็น

หนึ่ง ตรึกตรองใคร่ครวญให้ดีก็พบว่าคนร้ายกระทำการอย่างมีแบบแผน ไม่เหมือนโจรปล้นฆ่าข่มขืนคึกคะนองทั่วไป ซ้ำยังต้องรำรมยมีฐานะ จึงมีเงินซื้อตัวเด็กสาวจากครอบครัวได้นับสิบราย อีกทั้งเขายังมองเห็นจุดเชื่อมโยงของคดีที่ชวนให้ติดใจอีกหนึ่งข้อ ... ข้อที่ทำให้เขาเลือกเดินทางมาสืบข่าวที่เมืองฝิงอันเป็นเมืองแรก

หลายเมืองล้วนมีเหตุร้ายเกิดขึ้น ยกเว้นเมืองนี้ที่ไร้เรื่องร้องเรียน ช่างสงบเกินไปจนชวนกังขา ทั้งยังไม่เคยมีคำกล่าวอ้างว่าซื้อตัวคนมาทำงานที่เมืองฝิงอันแห่งนี้เลยสักคดีเดียว

เรื่องนี้ทำให้เขาอดคิดไม่ได้ว่า ไม่แน่ว่า... ที่แท้ผู้ลงมืออาจอยู่ที่เมืองนี้ก็เป็นได้

สอง เจ้าหนูตัวเขียว

หลังจากหาคุนออกไปสั่งการปีกราดรี จินหย่งเงินก็พักเรื่องการสืบคดีลงชั่วคราว แล้วตรวจสอบบัญชีที่หลงจู้เซ็นเขียนรายงานเอาไว้ว่าเป็นระเบียบ

แม้กิจการการค้าเหล่านี้จะเป็นฉากบังหน้าฉากหนึ่ง แต่เขาก็ไม่ได้ลงมือกับมันเพียงผิวเผิน เขาถึงกับส่งเสริมและฝึกฝนผู้มีแววค้าขายหลายคนให้เป็นกองกำลังเทพมั่งมี มีหน้าที่ดูแลให้ฉากหน้านี้เติบโตรุ่งเรือง ดึงดูดธารเงินธารทองให้หลั่งไหลเข้ามาหล่อเลี้ยงกองกำลังลับที่เหลืออีกสามกองได้สบายจนไม่ต้องอาศัยเงินหลวงจากจักรพรรดิ ชำยังคงเคยนำเงินทองเข้าไปอุดหนุนพระคลังยามร่อยหรอเมื่อครั้งบ้านเมืองเกิดสงครามเสียด้วยซ้ำ

นิ้วเรียวยาวพลิกหน้าสมุดบัญชีไปได้ไม่กี่หน้า สมานิติที่จดจ่อกับรายงานตรงหน้าก็ถูกรบกวนอีกครั้ง

“เข้ามา” เสียงทุ้มเข้มเย้ยอนุญาตออกไปโดยไม่รอให้อีกฝ่ายเคาะประตู ผู้มาครั้งนี้มีนามว่าผิงเจี้ยน เป็นหมอหนุ่มรูปร่างมคิษย์เอกของหมอเทวดา ใบหน้าประดับไปด้วยรอยยิ้มอ่อนโยนร่าเริงตลอดเวลา ร่างสูงโปร่งอยู่ในชุดตัวยาวเนื้อผ้าดีสีขาวกระจ่าง ราวกับเป็นภาคตรงข้ามกับเจ้าของห้อง

ผิงเจี้ยนผู้นี้ทำได้มีท่าทีเคารพอ่อนน้อมเช่นผู้มาเยือนคนก่อนหน้า
 นายน์ตาคมนฉลาดเฉลียวมองสีหน้าของคนในห้องเพียงจิตใจเดียวก็กล่าววาจา
 “ดูแล้วท่านยังแข็งแรงสบายดี ไร้ริ้วแววป่วยไข้ ไม่ทราบว่ามีเรื่องด่วนอันใด
 จึงได้เรียกหา รู่หรือไม่ว่าข้าสัว้อุตส่าห์เป็นห่วงจนร้อนใจ เร่งเดินทางมาทั้งวัน
 ทั้งคืน”

“ลำบากเจ้าแล้ว” จินหย่งเงินไม่พูดมากความ ตรงเข้าเรื่องทีเรียกรคน
 มา “ข้าต้องการให้ช่วยรักษาร่างของคนผู้หนึ่ง”

“รักษาร่าง?” ถ้อยคำนี้ช่างแปลกประหลาด สะดุดหูจนหมอมหนุ่มนึก
 แปลกใจ “ร่างของผู้ใดกัน”

“เจ้าตามเข้ามาดูเองดีกว่า” กล่าวแล้วร่างสูงก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้หลังโต๊ะ
 ตัวใหญ่ เดินนำออกจากห้องไป

“ไม่ใช่ทางนั้นหรอกหรือ” ผิงเจี้ยนเอ่ยถามอย่างแปลกใจที่เห็นผู้นำทาง
 ก้าวออกจากเรือนหลังใหญ่มุ่งตรงไปยังลานป่าไผ่ด้านหลัง ไม่ใช่ห้องด้านข้าง
 ที่มีกลิ่นสมุนไพรเข้มข้น

“เจ้าหูหนั่นไม่เกี่ยว” จินหย่งเงินตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก

ผิงเจี้ยนขมวดคิ้ว ยังไม่คลายสงสัย เร่งฝีเท้าก้าวตามร่างสูงส่งในชุด
 ผ้าไหมสีดำนิตเดินเข้าไปในป่าไผ่ ก้าวผ่านประตูไม้ด้านหน้าเนินดินขนาดใหญ่
 แล้วเดินลงบันไดอีกหลายชั้นจึงได้พบว่าที่ได้เดินแห่งนี้เป็นห้องใต้ดินที่มี
 อากาศเย็นเยือก

นอกจากโหลสุราชั้นเลิศเป็นร้อยๆ ไหที่เก็บบ่มรักษาไว้อย่างดีแล้ว ยังมี
 ร่างหญิงสาวคนหนึ่งนอนทอดกายรอคอยการรักษาอยู่บนเตียงไม้ด้านในสุด

“นี่? นางเป็นผู้ใดกัน” ผิงเจี้ยนถามทั้งยังสาวเท้าเข้าไปใกล้ พลังคิดว่า
 นางผู้นี้จะเรียกว่าเป็นคนไข้ของเขาได้หรือ ในเมื่อนางวายชีพไปแล้ว

“ไม่เลืฮวา...” จินหย่งเงินบอกเพียงเท่านั้น ไม่ได้แนะนำสถานะสำคัญ
 อันใดต่อ มุ่งแต่จะเอ่ยสิ่งที่ต้องการให้อีกฝ่ายทำ “เจ้ามีวิธิตีที่สามารถคงร่าง
 ของนางเอาไว้ให้สมบูรณ์โดยไม่เน่าสลายได้หรือไม่”

ผิงเจี้ยนย้งไม่ตอบในทันที เขาครุ่นคิดมองพิจารณาเจ้าของใบหน้า
ดงมออ่อนหวานในชุดสีขาวนวล หากเขาไม่ได้รับรู้ว่านางใช้ชีพจร คงคิดว่า
โฉมงามผู้นี้เพียงหลับไหลอยู่เท่านั้น

แต่แล้วกลิ่นหอมบางอย่างที่ติดอยู่บนร่างงามบริสุทธิ์ดุจดอกมะลิ
สมนาม ก็ทำให้หอมห่มผู้มีจุมูกแยกแยะเป็นเลิศเล็กคิ้วสูง

“รูปหอมเรียกวิญญาณตรี นี่ท่านอาลัยรักนางถึงขนาดตัดใจให้นางจาก
ไปไม่ได้เสียหรือ” เขาหันไปถามบุรุษชุดดำสีหน้าเคร่งขรึมอย่างแปลกใจ ทั้ง
ยังเอ่ยต่ออย่างไม่เกรงกลัว “ไม่พบกันเพียงไม่กี่เดือน ไม่คิดว่าบุรุษผู้แกร่ง
กล้าไร้หัวใจเช่นท่านจะถูกความอ่อนหวานของสตรีหลอมละลายลงเสียแล้ว”

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเจ้า แค่บอกมาว่ามีฝีมือทำได้หรือไม่เท่านั้น” จิน-
หย่งเงินกล่าวเสียงห้วน นัยน์ตาคมมองปรามไม่ให้อีกฝ่ายพูดมาก

“ช่างเป็นบุรุษผู้เอาแต่ใจเหมือนเคย” คนอายุน้อยกว่าส่ายหน้าบ่นเสียง
เบา ก่อนจะเริ่มตรวจอาการของร่างที่ต้องรักษาอย่างละเอียดถี่ถ้วน ไม่นานก็
เงยหน้ามาสอบถาม “ดูเหมือนนางจะได้รับยาสงบใจในปริมาณมาก เกิดเหตุใด
ขึ้นกันแน่”

ยาสงบใจนั้นเป็นยาสามัญธรรมดาศนิตหนึ่งที่ใช้กับผู้ป่วยอาการหัวใจ
เต้นตระหนก กระสับกระส่ายนอนไม่หลับ หรือไม่ก็ใช้กับคนบาดเจ็บ ช่วยให้
นอนหลับ แต่ก็มิได้บ่อยครั้งที่จะใช้ในปริมาณมาก เพื่อปลดปล่อยคนเจ็บป่วย
ที่หมดหนทางรักษาให้พ้นความทรมาน นับเป็นการรุณยฆาตอย่างหนึ่ง

แต่สำหรับแม่นางผู้นี้... ไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น

“ผู้ใดจงใจเช่นท่านงั้น” เขาตั้งข้อสงสัย

ใบหน้าของจินหย่งเงินเรียบนิ่งจนอ่านไม่ออก เสียงที่กล่าวตอบออกมา
เรียบเย็น นัยน์ตามืดดำลงยิ่งกว่าสีของอภรณ์ “เป็นนางจงใจดื่มเข้าไปเอง”

คนเอ่ยถามนึ่งงันไปชั่วอึดใจ ไม่กล้าซักไซ้เรื่องราวหรือสาเหตุที่ทำให้
สตรีแรกแย้มนางหนึ่งถึงกับตัดสินใจฆ่าตัวตาย และเลือกกล่าวในสิ่งที่คนตรง
หน้ารอฟังอยู่ “เดิมทียาชนิดนี้เพียงทำให้หัวใจเต้นผ่นเบาจนกระทั่งหยุดลง

เท่านั้น ไม่ได้มีฤทธิ์ทำร้ายหรือก่อกินอวัยวะภายในให้เสียหายบอบช้ำ การรักษาร่างนี้เอาไว้ให้คงตามดั้งเดิมย่อมไม่ใช่เรื่องยาก ขอเพียงใช้โสมหิมะพันปี ผสมกับว่านพันหนึ่งราตรี ร่างนี้ก็จะคงสภาพคล้ายถูกแช่แข็งไปอีกสามปี”

“เพียงสามปีเท่านั้นหรือ” คิ้วกระบี่เหนือดวงตาสีกล้ำขมวดครุ่นคิด

“หากจะยืดเวลาให้นานกว่านั้น คงต้องใช้การรักษาร่างนางไว้ใถ้ น้ำแข็งร่วมด้วย” ผิงเจี้ยนกล่าวเสริม

“เช่นนั้น... ใช้ถ้ำน้ำแข็งบนภูเขาหลังคฤหาสน์ยลเมฆาก็คงได้กระมัง” เขาเอ่ยถึงคฤหาสน์หลังหนึ่งบนภูเขาสูงที่มีอากาศหนาวเย็น บนยอดเขามีหิมะปกคลุมตลอดปี

ผิงเจี้ยนหนึ่งคิดถึงสถานที่แห่งนั้นครู่หนึ่ง ก่อนพยักหน้า “หากเป็นที่นั้น ย่อมใช้ได้ ทั้งยังอยู่ไม่ไกลจากแหล่งกำเนิดโสมหิมะอีกด้วย หากได้รากโสมหิมะสดใหม่ก็จะยิ่งเสริมพลังให้ตัวยามากขึ้นไปอีก”

จินหย่งเงินได้ยินดังนั้นก็ผากฝั่งสั่งความ “ดี! ผากเจ้าด้วย แล้วข้าจะจัดเตรียมคนกับรถม้าเอาไว้ให้ ต้องการสิ่งใดเพิ่มเติมก็ขอให้บอกกล่าว”

“ต้องการสิ่งใดก็ได้เช่นนั้นหรือ... ตอนนั้นข้าต้องการเพียงอาหารเลิศรส สุราชั้นเยี่ยม กับบาริงดงามอรรชลักษณ์นางสองนางมาปรนนิบัติให้คลายเหนื่อย ล้าเท่านั้น” หมอหนุ่มหน้าหยกกล่าวไปยิ้มไป หาได้หัวน้แกรงแหวตาคมกริบที่ตัวดมอง

“จัดห้องรับรองในเรือนร้อยบุปผาให้เจ้าสักคำคินคงพอใจกระมัง”

“ขอเป็นสองสามคินเถิด” ผิงเจี้ยนต่อรอง

“ทำงานให้ข้าเสร็จเรียบร้อยเมื่อใด ข้าจะจัดเรือสำราญให้เจ้าล่องธาร บุปผาลักหนึ่งเดือน ดูซิว่าจะมีเรือวแรงกลับขึ้นฝั่งหรือไม่” จินหย่งเงินตกรางวัลพิเศษให้กึ่งประทศกึ่งระอา

“อา... คุณชายเงินช่างใจกว้างมีเมตตา พรงนี้เข้าข้าจะรีบออกเดินทาง ไปทำงานที่ท่านมอบหมายให้เรียบร้อย และกลับมาทวงรางวัลจากท่านโดยเร็วที่สุด”

เห็นหมอมห่มยกมือคารวะอย่างจงใจนอบน้อม คุณชายผู้ใจกว้างก็
สะบัดชายชุดดำหมุนตัวก้าวเดินออกจากห้องเก็บสุรา สีหน้าฟ้องชัดว่าร้านจะ
ต่อคำ

หนึ่งร่างในชุดดำกับหนึ่งร่างในชุดขาวเดินกลับมายังไม่ทันถึงเรือนใหญ่
ดี เสียงพิศบกตีสเสียงหนึ่งก็เรียกให้ทั้งสองหันไปมองทางห้องนอนเล็กด้านข้าง
สองใบหน้าผุดความแปลกใจ เพียงแต่คนหนึ่งแสดงออกมาก คนหนึ่งน้อยนิด
เสียจนสีหน้าแทบไม่เปลี่ยน

“ดูท่าว่าคนในห้องนั้นจะต้องการความช่วยเหลือนะคุณชาย” ผิงเจี้ยน
กล่าวพร้อมกับสาวเท้าตรงไปยังห้องที่เกิดเสียงโครมครามและเสียงร้อง
โอดโอย ห้องที่ก่อนหน้านี้เขาได้กลิ่นสมุนไพรโซมมา

จินหย่งเงินสายหน้าให้หมอมห่มผู้ชอบเผื่อแผ่ความรักความเมตตา
หรือบางครั้งก็เรียกว่าชอบยุ่งเรื่องชาวบ้าน เขากำลังจะเดินผ่านเพื่อแยกกลับ
ห้องทำงานไปอยู่แล้ว แต่ความคิดวูบหนึ่งก็รั้งให้เขาเดินตามอีกฝ่ายเข้าไปใน
ห้องขององค์กรประจำกาย

ลืมนตาขึ้นมารั้งนี้ ปุณณมาสพบว่าตนเองนอนอยู่บนเตียงไม้ประดับ
ด้วยผ้าม่าน พอหันหน้ามองออกมาก็เห็นสภาพห้องพักไม่เล็กไม่ใหญ่ กลาง
ห้องมีชุดโต๊ะกลมวางกาน้ำชา ใกล้เคียงหน้าต่างที่เปิดกว้างมีตั้งตัวใหญ่ตั้งไว้ อีกฝั่ง
เป็นฉากไม้ฉลุลายเรียบๆ ประตูหน้าต่างไม้ฉลุสีช่องสี่เหลี่ยมกรูกระดาดแผ่น
หนา ดูอย่างไรก็เหมือนห้องหับในภาพยนตร์จีนกำลังภายในไม่มีพิศ

“นี่มันโรงแรมสไตล์ย้อนยุค หรือความฝันร้ายยังไม่จบกันแน่...” หญิง
สาวคิดสงสัยพลายยกมือขึ้นจะขยี้ตา กลับพบว่าแขนขาทั้งปวงดระบมทั้งอ่อน
ล้า ร่างกายหนักอึ้งอ่อนแรงจนขยับไม่ไหว พอนอนคิดทบทวนจนลับสนมกๆ
เข้า คนหลังถื่นก็ปวดศีรษะอย่างรุนแรงจนต้องยกมือขึ้นกุมศีรษะ

“อ๊อย!” เสียงร้องพลันหลุดจากลำคอแห่งผากราวกลิ่นผงทราย เมื่อมือ
ตัวเองแตะะกุกบาดแผลใหญ่ข้างศีรษะที่ได้หมอมขราลงเข็มเย็บสมานแผลให้

“เจ็บจนน้ำตาเล็ด เจ็บจนตาสว่างขนาดนี้... ไม่ใช่ฝันแล้วละมั้ง ฮ่องอู่”
หญิงสาวบ่นมึนงำกับตัวเอง

ปฏณมาสพยายามตั้งสติที่ยิ่งนานก็ยิ่งกระจัดกระจาย จากนั้นก็ลอง
หัดกายลุกขึ้นนั่ง แต่แล้วก็ต้องตระหนกจนเกินระงับ เมื่อผ้าห่มผืนบาง
เลื่อนลงไปกองตรงเอว

“นี่มันอะไรกัน!” หญิงสาวอุทานพร้อมกับสะบัดผ้าห่มออกจากร่าง
ปล່อยให้ร่วงลงข้างเตียงอย่างไม่สนใจ จับจ้องอยู่แต่กับร่างกายที่ไร้เสื้อผ้า
ปิดคลุม

ร่างนี้! มองอย่างไรก็เป็นร่างของเด็กหญิงผมกะหรั่ง มีผ้าพันแผล
ไว้หลายจุด แถมยังมีบางสิ่งเหนียวๆ สีเขียวสดพอกทาไว้ทั้งตัว

พอมองสำรวจตัวเองสักพัก ความตกใจก็ลดลงซ้าๆ และแปรเปลี่ยน
เป็นความสงสัย นักวิจัยสาวใช้ปลายนิ้วชี้ไปบนแขนพลาตตั้งคำถาม “เขียวบี
ไปทั้งตัวอย่างนี้ กำเนิดเซรีคเบบี้หรือไงกันเนี่ย เอ๊ะ!”

เสียงพิมพ์คำจู่ๆ ก็ซังก เพ็งรู้สึกว่แม่แต่เสียงและภาษาที่เปล่งออกมา
นั้นยังไม่ใช่ของตน

“เฮโล เฮโลล เทลลือ...”

คำว่า ‘ฮัลโลล ฮัลโลล เทลลือ...’ ยิ่งกลายเป็นการออกเสียงอะไรก็ไม่รู้

“เอาแล้วไง นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน หรือว่า...! เจาะเวลาหาจิ๋นซี ภาคสตรี
เด็ก! โอ๊ย!”

เมื่อตนผลอปากไวหุลุดคำตอบที่คิดออกมาเท่านั้น มือที่ไวพอกันก็ตัวต
ขึ้นตบหน้าผากลงโทษตัวเองที่มัวแต่คิดเพ้อเจ้อในเวลาไม่ควร

“หยุดเพ้อเจ้อก่อนได้ไหม ฮ่องอู่ คิดอะไรไร้สาระเอาตอนนี้” หญิงสาว
ดูตัวเองไปถามตัวเองไป... แล้วคนที่มาเจอกับสถานการณ์อย่างนี้ควรจะคิด
อะไรถึงเรียกว่ามีสาระหรือมีเหตุผลพอเล่า!

หญิงสาวคิดจนหัวคิ้วผูกเป็นปมก็ยังคิดไม่ออก ได้แต่ชะงักหน้าออก
ไปนอกเตียง ก้มลงหยิบผ้าห่มบนพื้นขึ้นมาปกปิดเรือนกายที่มองแล้ว

อเนจอนาถจนตัวเองยังทนไม่ได้

ไม่คาดคิดเลยว่าบนเตียงกับพื้นจะห่างกันกว่าที่คิด หรือจะเป็นเพราะร่างนี้แขนสั้นเกินไปที่สุดรู้ คนกะระยะผิดพลาดจึงเสียหลักตกจากเตียง หากไม่ได้เอามือยันไว้ทันคงได้หัวที่มจวบพื้นหน้าละ

“อ้อย... ใ้บุญญหนอใ้บุญญ ตั้งแต่พื้นขึ้นมาร้องอ้อยไปกี่ครั้งแล้วเนี่ย ข้าจะมีชีวิตรอดถึงพรุ่งนี้หรือไม่หนอ” คนพลัดหลงห้วงเวลาทั้งบ่นทั้งไวย สำเนียงภาษาของถิ่นที่แห่งนี้เริ่มแทรกซึมคำพูดของนางโดยไม่รู้ตัว

แต่แล้วคนที่ยังต่อสู้กับความมึนงงสับสนและเจ็บระบมทั้งตัวก็ปลันเงยหน้าขยับ สองมือรีบตัวัดผ้าห่มขึ้นมาปกปิดร่างตัวเองเป็นพัลวัน เมื่อจู่ๆ ประตูห้องก็ถูกเปิดเข้ามาโดยพลการ

แล้วดวงตากลมโตก็มองชายหนุ่มรูปร่างมที่ก้าวเข้ามาตาค้าง ความประณีตบนใบหน้าหล่อเหลาสะกดให้นางหลงเคลิ้มไปวูบหนึ่ง ก่อนจะต้องขมวดคิ้วฉับ เม้มปากแน่น เมื่อชายหน้าหล่อผู้นั้นแผดเสียงหัวเราะออกมาดังก้อง

“ฮ่าๆๆ! เจ้าหนูตัวเขียวนี้มันอะไรกัน!”

เจ้าหนูตัวเขียวในห่อผ้าถลึงตามองคนชุดขาวนั้นอย่างไม่พอใจ ก่อนจะต้องชะงักนิ่งไปเมื่อเห็นบุรุษชุดดำที่ก้าวตามเข้ามา

แปลกนักที่ความองอาจมาส่งาเหนือชั้นของเขาไม่อาจทำให้นางต้องมนตร์หลงเคลิ้มได้อย่างชายคนแรก แวตาค่ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มของเขากลับทำให้นางรู้สึกคับแค้นใจเสียยิ่งกว่าเสียงหัวเราะราวฟ้าลั่นที่ยังดังไม่หยุดเสียอีก

ความคับแค้นใจที่มากเกินไปอดอันสุ่มทรวงเกินระงับ จนต้องปล่อยให้ปะทุออกไป เสียงหัวเราะหาญเท่าที่เด็กสาวผู้หนึ่งจะกระทำได้จึงตวาดออกไปอย่างไม่กลัวเกรง

“มองอะไรหน้าหนา! ตัวข้ามีอันใดน่าขัน...”

เสียงตวาดเอาเรื่องนั้นทำเอาผิงเจี้ยนที่กำลังหัวเราะร่าอย่างไม่เกรงใจ

ชะงักไปอีดีใจหนึ่ง ก่อนจะถอนใจแล้วส่ายหน้ามองเจ้าหนูพอกสมุนไพร่กึ่ง
ขบขันกึ่งเวทนา ‘ช่างกล้าถาม ราวไม่รู้สภาพตัวเอง!’

“ดี! รู้จักยังคิดเกรงใจเช่นนี้จึงเรียกว่าคนมีมารยาท”

“อะ? นี่เจ้ากล้ากล่าวอบรมข้า!?” ผิงเจี้ยนชี้หน้าร้องถามเสียงดัง ไม่ใช่
ว่าโกรธเคืองอันใด แต่เป็นการตั้งรับไม่ทันมากกว่า อย่างไรก็ตามก็เป็นศิษย์เอก
ของหมอเหวดตา ผู้ใดเห็นเขาก็ต่างพากันให้ความเคารพนอบน้อมอยู่เจ็ดแปด
ส่วน

“เหตุใดข้าจึงต้องไม่กล้าด้วยเล่า” เสียงเล็กใสติดแหบแห้งถามกลับ

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร” หมอหนุ่มตีหน้าขริม ย้อนถามโต้กลับ พอ
เห็นอีกฝ่ายมองมาด้วยแววตารุ่นคิด ก่อนจะหยุดแวดคล้ายระลึกรางสิ่งได้
เขาก็ยี้ตอกพองตัวเล็กน้อย

“ท่านเป็นใครข้าไม่รู้ ข้ารู้แต่ว่าคำถามเมื่อครู่มันจะออกจากปากอันธพาล
ปลายแถวอยู่เสมอ” เจ้าคนตัวเขียวกล่าววาจาโต้ตอบตาสี

หมอหนุ่มถึงกับอึ้งไป ก่อนจะยกนิ้วชี้ขึ้นชี้หน้าอย่างฮึดฮัด นอกจากเอ่ย
ว่า ‘เจ้า!’ คำเดียวก็พูดสิ่งใดไม่ออก ไม่คาดคิดว่าจะถูกเจ้าเด็กน้อยสภาพดุจ
เพ็งตกบ่อโคลนเขียวพุดจายออกย้อนได้อย่างเจ็บแสบ

ฝ่ายบุรุษหนึ่งขริมซึ่งเฝ้ามองอยู่เสียบๆ ก็ถึงกับกดมุมปากลึกขึ้น นึกถูกใจ
กับแววตาสีกระจ่างฉายแววเฉลียวฉลาด ข้าไม่เกรงกลัวผู้ใดของเจ้าหนูที่ตน
เก็บมาได้ ทั้งยังพอใจยิ่งนักกับการได้เห็นท่าที่อัปจนของหมอหนุ่มเจ้าสำราญ

“พอเถอะผิงเจี้ยน” เสียงหุ้มทรงอำนาจเอ่ยไม่ดังนัก แต่สามารถเรียก
ความสงบให้กลับคืนมาได้โดยพลัน พอเห็นผู้ถูกเอ่ยชื่อหันมามองเขาก็เอ่ยต่อ
“ไหนๆ เจ้าก็ตั้งใจเข้ามาเพื่อช่วยเหลือเขาอยู่แล้ว ก็ช่วยพาเจ้าหนูนี้กลับขึ้น
เตียงแล้วตรวจดูอาการให้สักหน่อยเถิด”

คำแนะนำกึ่งสั่งที่ไต่ยื่นทำเอาผู้มีจิตเมตตาถึงกับย่นที่พุดไม่ออก ส่วน
คนปากเก่งก็ถึงกับหน้าตื่นขึ้นมาเล็กน้อย

จะให้เจ้าคนหล่อเสียเปล่าผู้นี้นะหรือมาดูอาการนาง... คิดได้ดังนั้น

คนเจ็บก็รีบโวยวายร้องห้าม เมื่อเห็นผู้ที่เพิ่งปะทะคารมกันเดินตรงเข้ามาทำท่าจะตั้งแขนงาให้ลุกขึ้นจากพื้นหน้าเตียง

“เดี๋ยว! ช้าก่อน! ท่านอย่าได้เข้ามาคว่ำจับมั่วๆ”

คนร้องห้ามรีบขยับมือรวบผ้าผืนบางมาพันกายให้แน่นหนาขึ้นอีก กล่าววาพอถูกจุดให้ลุกขึ้นสู่มสี่สู่มห้าแล้วผ้าห่มจะร่วงหล่นให้อับอายขายหน้า

“อะไรของเจ้า” ผิงเจี้ยนมองเจ้าหนูตัวเล็กที่ค่อยๆ ลุกขึ้นยืนด้วยตัวเองแล้วบ่นออกมา “เจ้านี่ช่างเรื่องมาก ร้องโวยวายเสียงแหลม ทำกระบิดกระบวนขวยอายเป็นสตรีไปได้”

ผู้ถูกต่อว่าเหินแสมได้ยืนดั่งนั้นก็เฝยมองคนพูดแล้วขมวดคิ้วนินหน้า แม้ร่างนี้จะไม่ใช่อองตัวเอง แต่นางก็มั่นใจว่าเมื่อครู่มองไม่ผิดแน่ “ก็ข้าเป็นสตรี...”

...หรือไม่ใช่? วูบหนึ่งที่เจ้าของร่างใหม่ซักลั้งเล อยากก้มมองใต้ผืนผ้าเพื่อพิสูจน์ข้อสงสัยให้แน่ชัด แต่ติดตัวยังมีสายตาคู่หนึ่งมองมาอย่างตกตะลึง อีกคู่หนึ่งจับจ้องมองอย่างนิ่งสงบ

ไต้ยืนถ้อยคำประกาศความจริงจากเจ้าหนูตัวเขียว ผิงเจี้ยนก็หันไปมองผู้ที่เอ่ยเรียกคนในห้องนี้ว่า ‘เจ้าหนู’ สายตาเขาเรียกร้องหาคำชี้แจงเพื่อไขความกระจ่าง

“ข้าเองก็ไม่วู้ หานคุณมิได้รายงานเรื่องนี้ต่อข้า” จินหย่งเนินตอบอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย หาได้เป็นเดือดเป็นร้อนอันใด ก่อนหน้าเป็นเขาที่ไม่ได้สนใจถามถึง ส่วนองครักษ์หน้าเตียงผู้สงวนถ้อยคำก็คงคิดว่ไม่ใช่เรื่องสำคัญอันใดจึงไม่ได้รายงาน

บุรุษเจ้าเสน่ห์ผู้ชื่นชอบหลงใหลในความอ่อนหวานนุ่มนวลของมวลหมู่นารี มิหรือจะกระทำหยาบคายกับสตรีได้โดยไม่วู้สึกละอายใจ พอรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ใช่เด็กชายตัวเหม็น แต่เป็นเด็กหญิงผู้หนึ่ง แม้จะห่างไกลจากคำว่าดรุณีน้อยผู้งดามอ่อนหวานไปมาก แต่สีหน้าและน้ำเสียงของหอมอ่อนนุ่มหน้าหยกก็ยังแปรเปลี่ยน ฟังดูสุภาพอ่อนโยนขึ้นหลายส่วน

“เอ่อ... แม่หนูน้อย ต้องขอโทษที่เมื่อครู่คุณชายเช่นข้าเสียกิริยากับเจ้าแล้ว”

การพลิกผันผันสีหน้าของเขาทำเอาผู้ที่ถูกเรียกว่า ‘แม่หนูน้อย’ มองตาปริบๆ ก่อนเอ่ยตอบกลับทั้งที่งุนงงไม่หาย “เอ่อ... มิเป็นไร... ข้าไม่ถือสา”

“เช่นนั้นให้ข้าช่วยดูอาการของเจ้าเป็นการใดโทษเถิด”

“ท่านเป็นหมอหรือ” ดวงตาข้าวมขำข่างหนึ่งที่ไม่ว่าจะถูกทำร้ายด้วยหมัดหรือท่อนไม้หรือมองอย่างไม่วางใจ

ผู้ถูกแคลงใจเห็นแล้วก็รีบกล่าวแนะนำตน น้ำเสียงเจือรอยหงุดหงิดที่ไม่ได้ตั้งใจเล็กน้อย ต้องโทษเจ้าเด็กตาใสผู้นี้ที่ทำให้เขารักษามาที่คุณชายผู้อ่อนโยนได้ยากเย็นนัก

“ข้า หมอผิงเจี้ยน ศิษย์เอกของท่านหมอเทวดาชื่อเค่อ ผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือไปไกลกว่าเจ็ดแคว้น หากเจ้ายังกล่าวว่าไม่รู้จัก ข้าคงต้องถามเจ้าแล้วว่ามาจากภูใต้ดินหรือถ้าไร้ผู้คนแห่งหนใด”

“เอ่อ... อ้อ! ท่านหมอเทวดานั้นข้ายอมรู้จักดี” ผู้ที่ไม่เคยได้ยินชื่อและไม่เคยรู้จัก พยักหน้าหงิกๆ กล่าวปดตามน้ำหน้าตาย

เมื่อผิงเจี้ยนวางท่าจะเข้ามาช่วยรักษา ปุณณมาสีในร่างเด็กหญิงวัยสิบเอ็ดสิบสองที่คนยุคสมัยนั้นนับว่าเป็นวัยกึ่งเด็กสาว ปีนกลับขึ้นไปนั่งห้อยขาที่ข้างเตียง ก่อนยื่นมือข้างหนึ่งไปให้เขาตรวจชีพจร เพียงไม่กี่พริบตาหมอหนุ่มก็มีสีหน้าเครียดเคร่งจริงจัง

“ดูจากภายนอกแล้วไม่รู้เลยว่าอวัยวะภายในของเจ้าบอบช้ำสาหัสถึงเพียงนี้ ผู้ลงมือกับเจ้าช่างโหดเหี้ยมนัก” ผิงเจี้ยนทั้งสงสารและนึกชื่นชมในความอดทนของนางนักที่ไม่ร้องครวญครางให้ได้ยิน เขาถึงกับช่วยถ่ายลมปราณกระแสหนึ่งไปช่วยเยียวยาอวัยวะภายในที่บาดเจ็บ มิให้เด็กหญิงผู้นี้ทรมาณกับความเจ็บปวดเกินไปนัก

“แล้วข้าจะจัดยาบำรุงให้ ส่วนบาดแผลภายนอก เอ้อ...! ผู้ที่พอกยาให้เจ้าช่างไร้ศิลปะในการรักษา” หมอหนุ่มมีมือดีสายหน้าเอ่ยวิจารณ์ผู้อื่นหน้าตา

เฉย ก่อนจะเอื้อมมือไปแกะผ้าพันแผลบนศีรษะเล็กออกอย่างระมัดระวัง

“ยังดีที่ตีเข็มไม่เลวร้ายเกินไปนัก จากนั้นถ้าเจ้าไม่อยากจะมาเป็นเจ้าหนูตัวเขียวให้ผู้คนขบขัน และไม่อยากจะมิแผลเป็นติดกายก็ใช้ยาตลับนี้แทนเสีย”

มือเล็กผอมยื่นไปรับตลับยาที่เขาล้วงออกมาจากแขนเสื้อ เงยหน้ามองใบหน้าหล่อเหลาที่ยามนี้ไม่ได้หน้าตาดีเสียเปล่าอีกแล้ว ดวงตากกลมฉายแววสำนึกบุญคุณ

“ขอบคุณท่านหมอผิงเจี๋ยน” นางกล่าวอย่างมีมารยาท

ผิงเจี๋ยนคลี่เข็มพยักหน้ารับ ก่อนจะละจากสายตาริสุทธิ์เปิดเผยของเด็กน้อยไปยังเส้นผมที่ขาดแหงแล้วนี่หน้า “แต่ผมของเจ้า... ต่อให้เร่งบำรุงอย่างไรก็ต้องใช้เวลา อดทนรอสักหน่อยก็แล้วกัน”

เห็นแววตาและสีหน้ารับไม่ได้ของเขาแล้ว เจ้าของทรงผมที่ไม่เหมือนใครและไม่มีผู้ใดกล้าเหมือนก็อยากเห็นสภาพตัวเองสัก แต่ใบหน้าเล็กตีหน้ายุ่งได้ไม่นานก็ต้องแหงมมองร่างสูงตระหง่านในชุดดำทะมึนที่ก้าวมาหยุดตรงหน้า แล้วโยนคำถามชวนยุ่งยากใจมาให้อย่างปุบปับ

“เจ้าชื่อแซ่อะไร และเป็นใครมาจากไหน เหตุใดจึงถูกพวกเขารุมทำร้าย”

จินหย่งเงินเฝ้ามองอย่างจับสังเกตุ ‘ของเก็บตัก’ ของตนอยู่นาน ดูจากภายนอกแล้วเด็กน้อยผู้นี้ไม่ต่างจากขอทานเร่ร่อนอดอยาก ร่างกายจึงได้เล็กแกร็นซูบผอม ผิวพรรณแห้งลอกหยาบกร้าน แต่แววตาและคำพูดคำจาในยามโต้ตอบผู้คนแม้จะดูราวเกล้าไปบ้าง แต่ก็ไม่เหมือนเด็กที่ขาดการอบรมสั่งสอน

คำถามของบุรุษชุดดำคงจะตอบง่าย หากจิตวิญญาณที่อยู่ในร่างชวนเวทนานี้ไม่ใช่หญิงสาวต่างถิ่น ที่จนปานนี้ก็ยิ่งจับต้นชนปลายไม่ถูก... ระหว่างที่นางกำลังครุ่นคิดหาคำตอบ จู่ๆ ก็คล้ายได้ยินเสียงกระซิบวิ้งวอนในหัว ครั้นนางมุ่งความหาที่มาอย่างประหลาดใจ เสียงขานตอบอันลึกลับก็พลันชะงักงันลงตรงนั้น

“ข้า...ข้าชื่อไฉ่ซุน เป็นขอทานไร้บ้าน เร่ร่อนอยู่ในตลาด” เสียงแหบแห้งเอ่ยออกไปเท่าที่จับความได้

“ขอทานน้อยใจซุนงั้นหรือ แล้วเจ้าไปทำอะไรเข้า คนพวกนั้นจึงทำร้ายเจ้า หมายเช่นฆ่าให้ตายเช่นนั้น”

ผู้มีนามใหม่ว่าไฉ่ซุนพยายามคิดทบทวนอีกครั้ง แต่คราวนี้ไม่มีเสียงผีรายกระซิบดังมาให้ได้ยินอีกแล้ว คิดอยู่นานจนหน้ายุ่งก็มีแต่ความเงิบจนคนรอคำตอบต้องถามย้ำเสียงเข้มปนข่มขู่อยู่ในที่

“ว่าอย่างไร! เหตุใดจึงเงิบไป หรือแท้จริงแล้วเป็นเจ้าที่กระทำความผิดอันใดมา จึงต้องถ่วงเวลาเพื่อปั้นแต่งคำไปปด”

คำหยังเชิงยึดเยียดข้อกล่าวหาเรียกให้คนตัวเล็กเงยหน้ามองผู้ยิ่งใหญ่ตาขวาง ไม่เลียงหลบแววตาค้นคว้าจับพิรุณที่ข่มให้ใจสั่น ครู่หนึ่งก็เอ่ยตอบออกมาในที่สุด “ข้าจำไม่ได้”

“จำไม่ได้งั้นรี” จินหย่งเงินหรีตาลงว่าไม่เชื่อ แววดาฉายคำขู่ว่า ‘อย่ารีโกหก’

“ข้าจำไม่ได้จริงๆ” ข้อนี้นางไม่ได้โกหก แต่เพื่อให้เขาเชื่อถึงจึงต้องปั้นน้ำเป็นตัวต่อไปอีกสักประโยคสองประโยค “อาจเป็นเพราะศิระชะถูกทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส สมองกระทบกระเทือนจนลอะเลือน ความทรงจำบางส่วนจึงสูญหาย”

“อี! ช่างเป็นขอทานที่เก่งกาจ สามารถวินิจฉัยโรคให้ตนเองได้” จินหย่งเงินยังจ้องจับผิดไม่วางตา

“เอ่อ... ข้าเพียงพูดไปตามที่เคยได้ยินมา ในตลาดมีผู้คนมากมาย มีเรื่องราวเข้าหูเข้าตาเยอะแยะ... โรคที่ข้าพูดนี้ย่อมมีจริง ใช้หรือไม่ท่านหมอฝงเจี้ยนผู้เก่งกาจ” นางหันไปคว้าแขนชายหน้ายิ้มพลางเขย่า เร่งถามด้วยถ้อยคำประจบ

ฝงเจี้ยนมองสายตาทิ้งข้อร้องกึ่งบังคับหาพวกจากขอทานน้อยแล้วก็นึกซันนั้ก แต่ใจหนึ่งก็เห็นใจคนเจ็บจึงยอมพยักหน้า แล้วเอ่ยปากช่วยย้ให้นางรอดพ้นจากการคาดคั้นของบุรุษหน้าเคร่ง

“อาการเช่นนี้ย่อมมี เพียงแต่มีใครพบเจอบ่อยนัก”

จินหย่งเหินหรือที่ตามองคนทั้งสอง แววดาฉายเจตนาไม่ตึ้นัก ต่อมาก็เอ่ย ถ้อยคำแล้งน้ำใจด้วยเสียงเรียบ “ในเมื่อข้าหวังปากคำเกี่ยวกับคดีทำร้ายคน จากเจ้าไม่ได้ คนไร้ประโยชน์เช่นนี้จะช่วยเหลือให้ที่พักพิงต่อไปก็เสียเปล่า เช่น นั้นก็จงออกไปจากเรือนข้า กลับไปสู่ที่ของเจ้าเสีย”

คนไร้ประโยชน์เบิกตามองสีหน้าจริงจังของผู้เอ่ยขั้บไล่ไสส่ง ในสมอง น้อยๆ ที่ไม่ได้ลอะเลือนอย่างคำโกหกมีความคิดแล่นเร็วจี๋ หากนางต้องกลับไป เร่ร้อนอยู่ด้านนอก คงไม่ใช่แค่ตกระกำลำบากกับการเป็นขอทานไร้บ้านเพียง เท่านั้น หากคนพวกนั้นผ่านมาเจอแล้วนี่ก็อยากออกกำลังไล่กวตไล่ฆ่านาง ขึ้นมาอีกเล่า!

ผิงเจี้ยนกำลังขยับปากจะช่วยพูดให้เด็กน้อย แต่กลับมีสายตาดุดันตัวต มองมา ห้ามไม่ให้เขาเข้ามายุ่งเกี่ยว เมื่อไม่อาจขัดบรูษผู้นี้ได้ เขาจึงต้องยืน มองอยู่เงียบๆ

“นายท่านผู้สูงส่ง เบี่ยมด้วยเมตตาบารมี...”

เสียงเล็กใสเสียงหนึ่งเริ่มตันเจรจา เรียกขานเยินยอเสียดจัน ‘นายท่าน ผู้สูงส่ง’ มุมปากกระตุก แต่เจ้าของศีรษะเล็กที่ก้มหน้าบ่นอ้อมมีหรือจะได้ เห็น ยังคงเอื้อนเอ่ยวาจาต่อไป

“ไหนๆ ท่านก็ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือเด็กตาต่าๆ เช่นข้าแล้ว ได้โปรด ช่วยเหลือต่อไปให้ตลอดรอดฝั่งเถิดนะเจ้าคะ การที่ท่านต่อชีวิตนับเป็นการ สร้างบุญสร้างกุศลครั้งใหญ่นัก และถึงแม้วันนี้ผู้น้อยจะจำความไม่ได้ แต่วัน ข้างหน้ายังมีโอกาสฟื้นคืนความทรงจำกลับมา ถึงวันนั้นยอมมีคำอธิบายใดๆ ให้แก่นายท่านผู้ประเสริฐเลิศล้ำแน่นอนเจ้าคะ”

ถ้อยคำเพื่อเอาตัวรอดนั้นฟังแล้วช่างประจวบสอพลวจนน่าขิงขัง แต่ขณะ เดียวกันก็เป็นการเสแสร้งบีบเสียดอ่อน ทำตัวอ่อนน้อมอย่างเปิดเผยใสซื่อ ไรซึ่งมารยา มองแล้วช่างขัดแย้งเสียดจันน่าขัน ส่งผลให้แววดาของบรูษผู้ ครั่งขริมปรากฏร่องรอยคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มขึ้นมา

ผิงเจี้ยนมองสีหน้าแววดาของผู้ที่ภายนอกยังนิ่งเฉยข่มขั้วญเจ้าขอทาน

น้อย เขายังรู้อนาคตโดยไม่ต้องเล่าเรียนศาสตร์การทำนายเลยว่าเด็กน้อย
ผู้นี้ ต่อไปคงมีได้เป็นเพียงขอทานอีกแล้ว

ความช่างเจรจาแฝงรอยฉลาดเฉลียวรู้ความเกินวัย การหาทางเอาตัว
รอดอย่างไม่ยอมแพ้หรือยอมรับชะตากรรมง่ายๆ นั้น ได้ดึงดูดความสนใจ
จากบวระผู้นี้จนไม่คิดปล่อยคน

แต่คนเอาตัวรอดสุดชีวิตยังคงไม่รู้เรื่องราว จึงยกเหตุผลเอ่ยอ้าง
ต่อไปไม่หยุด

“อีกอย่างหนึ่ง... ผู้น้อยก็ตัวแค่นี้ รับรองว่ากินไม่มาก ไม่สิ้นเปลืองข้าว
ปลาอาหารมากมายนัก ช้ายังกตัญญูรู้คุณคนเป็นที่สุด ย่อมต้องขยันขันแข็ง
ทำงานทำประโยชน์ให้นายท่านผู้สูงส่งได้ไม่มากก็น้อยนะเจ้าคะ”

“ดี!”

เสียงทุ้มก้องกังวานคำเดียวนั้นเรียกให้ไฉซุนผู้เอาแต่ก้มหน้าบ่นอบ
เงยขึ้นมอง แวดตาเปล่งประกายรอคำพูดต่อไปของเขาอย่างใจจดจ่อ

“เจ้าพูดว่าจะทำงานให้ข้าเป็นการตอบแทนเรื่องที่พักพิงและอาหาร
ใช้หรือไม่” เสียงคาดคั้นที่คาดเดาอารมณ์ไม่ได้เปล่งออกมาจากริมฝีปากคู้บง
อย่างเฉียบขาด

“เจ้าคะ” ผู้ที่ยังไม่รู้ชะตาตัวเองรีบรับคำไปก่อน ยามนี้ขอแค่นี้ไม่ต้องออกไป
ไปเสี่ยงตายข้างนอกก็พอแล้ว

“ดีมาก! ถ้าเช่นนั้นจงมารับใช้ข้าโดยไม่รับค่าแรงอย่างที่ตั้งใจไว้เถิด เจ้า
ไฉซุนน้อย... เจ้าอายุเพียงเท่านี้ แต่กลับกตัญญูรู้คุณนัก”

คำกล่าวนั้นทำให้คนยอมทุกอย่างในคราแรกชะงักและรู้สึกสังหรณ์
แปลกๆ สีหน้าแวตาทองเขาในยามเรียกชื่อและเอ่ยชมคล้ายเอ็นดูหนึ่งส่วน
เยาะหยันเก้าส่วนนั้น มองแล้วช่างไม่น่าไว้วางใจเอาเสียเลย

เจ้าไฉซุนน้อยซุกนิกสงสัยนิดๆ แล้วว่าตนคิดน้อยเกินไปหรือไม่ ที่
ตอบรับงานไร้เงินแลกกับที่พักพิงของนายท่านผู้เดาใจยาก แถมนางยังนึก
ไม่ถูกชะตาขึ้นมาตั้งแต่แรกพบกับคนผู้นี้

ในคืนนั้น ทานคนที่ยึดถือหลักจารีตชายหญิงมีอาจร่วมห้องจึงได้เสียดละเตียงนอนของตนให้เด็กหญิงได้พักรักษาตัว แล้วไปคอยเฝ้าผู้เป็นนายอยู่นอกเรือนมาถึงสองคืน ในที่สุดเขาก็ได้ห้องนอนของตนคืนมา ส่วนเจ้าตัวภาระถูกย้ายไปพักที่ห้องนอนเล็กอีกฝั่งหนึ่งของห้องนอนใหญ่ ซึ่งมีไว้สำหรับให้บ่าวรับใช้ส่วนตัวของเจ้าของเรือนพัก

“กลิ่นอะไรหอมนัก”

ไฉ่ซุนทำจมูกพุดพิดไปมาพलगสุดกลิ่นหอมเย็นจางๆ เข้าไปอย่างชอบใจ นางคิดว่ากลิ่นสมุนไพรบนตัวจะทำให้จมูกสูญเสียการรับกลิ่นอื่นๆ รอบกายไปแล้วเสียอีก

“กลิ่นเครื่องหอมนะ” ป้าเซินตอบสั้นๆ หากให้เจ้าของห้องคนใหม่รู้ว่าเป็นกลิ่นธูปเรียกวิญญาณที่คุณชายเงินใช้เรียกปลุกแม่นางผู้หนึ่งที่เสียชีวิตในห้องนี้ เกรงว่าจะหวาดกลัวจนหลับไม่ลงเสียเปล่าๆ

ภรรยาหลงจัดจัดการให้สาวใช้สองคนช่วยปูฟูก จัดเตรียมของใช้ให้เด็กรับใช้คนใหม่ตามคำสั่งของคุณชายเงิน จนเรียบร้อยแล้วก็หันไปมองผู้ที่ยืนจตุๆ จ้องๆ คล้ายอยากช่วยแต่ไม่รู้จะเริ่มจากจุดใด หญิงวัยกลางคนยิ้มอย่างใจดีให้แล้วเอ่ยสั่งความ

“วันนี้เจ้าพักผ่อนเสีย พรุ่งนี้ยังต้องรีบตื่นมายกน้ำ ยกสำรับอาหารเช้า และทำงานรับใช้นายท่านอีก”

“ข้าทราบแล้ว ขอขอบคุณท่านป้าเซิน” ไฉ่ซุนยิ้มกว้างตอบ ทั้งยังเพื่อแผ่วไปถึงหญิงสาวอายุราวสิบหกสิบเจ็ดทั้งสองที่มักมองมาแล้วยิ้มน้อยๆ ไฉ่ซุนคิดว่าพวกนางดูท่าทางจิตใจดี น่าคบหาทีเดียว

จนคนทั้งสามออกจากห้องไปแล้ว ไฉ่ซุนในชุดบ่าวตัวหลวมโพรกที่ส่งให้ร่างที่สูงไม่ถึงหกฉือ¹ ยิ่งดูเล็กจ้อยก็หันซ้ายหันขวา เดินหยิบจับและสำรวจข้าวของไปทั่วห้องพัก ก่อนจะมาหยุดตรงหน้าอ่างน้ำที่วางอยู่บนชั้นไม้

¹ เป็นหน่วยวัดระยะของจีนโบราณ โดยที่ 1 ฉือ เท่ากับ 10 นิ้วจีน หรือประมาณ 22.7 - 23.1 เซนติเมตร

ข้างปลายเตียง ข้างๆ มีผ้าขาวผืนบางหลายผืนพับซ้อนกันไว้

แม้เวลานี้จะอ่อนเพลียและอยากนอนพักอย่างยิ่ง แต่อย่างไรนางก็ต้องล้างหน้าล้างตาทำความสะอาดเนื้อตัวที่เหนียวเหนอะหนะให้เรียบร้อยเสียก่อน

แต่ว่าก่อนจะทำสิ่งนั้น... นางต้องคลี่คลายสิ่งที่ค้างคาใจเป็นที่สุดเสียก่อน นางอยากรู้กันว่ารูปร่างหน้าตาของขอทานน้อยที่ตนจับปลัดจับผลูเข้ามาอาศัยในร่างนี้เป็นเช่นไร

ด้วยในห้องนี้ไม่มีคันท่อนั่ง ใหญ่จึงต้องยกเก้าอี้ไม้ตัวเล็กมาวางตรงหน้าชั้นที่สูงราวอก แล้วก้าวขึ้นไปยืนเขย่ง สะงอกหน้ามองเหนืออ่างไม้ใบเล็ก

พริบตาต่อมานางก็ต้องผงะตกใจจนร้องลั่น ทั้งยังสะดุดเก้าอี้ล้มหงายหลังกับภาพที่เห็น

แสงสว่างจับแวมจากตะเกียงเพียงดวงเดียวในห้องสะท้อนกับผิวน้ำเป็นภาพสยองขวัญเกินเตรียมใจรับ ทั้งใบหน้าบุดูเขียวเขียวคล้ำ ดวงตาข้างหนึ่งบวมปูดแทบไม่เห็นลูกตา ที่ทุเรศทุรังที่สุดคงเป็นเส้นผมที่ถูกกลั่นทิ้งจนขาดแหวกสั้นกุดไปครึ่งแถบ

เมื่อรวมเข้ากับเนื้อตัวเขียวขี้ที่เห็นไปแล้วก่อนหน้านี้... สรุปร่าทั้งเนื้อทั้งตัวไม่มีตรงไหนที่ดูได้!

ใหญ่หนึ่งกุมศึระสะส่งเสียงคร่ำครวญอย่างรับตัวเองไม่ได้ รู้สึกอับอายขายหน้าเหลือทน เพิ่งเข้าใจลึกซึ้งถึงเสียงหัวเราะ รอยยิ้มขบขัน และแววตาเจือยิ้มของผู้คนที่พบเห็นตนก็ตอนนี่เอง

ทว่าไม่ทันไร รู่จู่ ประตูห้องก็ถูกเปิดวางเข้ามากะทันหัน จนนางต้องหันไปมองอย่างตกใจ

จินหย่งเงินยกมือห้ามทานคนที่พุ่งตัวติดตามมาเพราะคิดว่ามีเหตุร้าย
ใช้สายตาสั่งให้เขารออยู่ด้านนอก ก่อนจะสะบัดชายชุดยาวยกเท้าก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไปในห้องนอนเล็ก นัยน์ตาคมกริบกวาดมองไปรอบห้อง แล้วหยุดลงตรงร่างที่นั่งกองอยู่บนพื้นห่างจากปลายเท้าไปไม่กี่ก้าว

“เจ้าเป็นพวกชอบก่อกวนความสงบหรือไร!” เขาชักสีหน้ารำคาญขณะกล่าวตำหนิเสียงเข้ม

หนแรกที่พบเจอก็ร้องตะโกนไฟไหม้ปลุกผู้คน หนที่สองก็กลิ้งหล่นจากเตียงร้องโอดโอยให้ต้องเข้าไปดู และหนนี้... ดูท่าเด็กรับใช้คนใหม่ของเขาจะนิยมชมชอบการนั่งกองอยู่กับพื้นเสียดจริง

ไฉ่ซุนช้อนตาขึ้นมองเจ้าของร่างในชุดสีดำทะมึนที่ก้าวเข้ามา สายตาแหลมคมดูเฉยเยวจ้องเหยื่อจากบนฟ้าคู้้นั้นได้ปลุกเร้าความรู้สึกมากมายให้ปะทุขึ้นกลางอก หัวใจพลันเต้นแรงด้วยความเกลียดชังแค้นเคืองอย่างรุนแรง โดยไร้ที่ไปที่ไป ช้ำยังบีบหัวใจให้เจ็บปวดทรมาณน่าแปลกนัก

ประกายตาแข็งกร้าวบนใบหน้ายับเยินนั้นพาให้คนมองแปลกใจจนคิ้วกระตุก ทิวร่างแผ่กลิ่นอายอันตรายเมื่อคิดว่าอีกฝ่ายอยากลงดี

“นั่นคือสายตาที่ใช้มองผู้มีพระคุณของเจ้ารี ตกลงแล้วเจ้าตั้งใจจะอยู่ที่นั่นเพื่อตอบแทนคุณข้า หรือจ้องหาโอกาสทำร้ายข้ากันแน่”

ยามนี้เจ้าของสายตาจึงเพิ่งรู้สึกตัวว่าเมื่อครู่จิตใจของตนลอยคว้าง สองตาก็มองจ้องเขาเหม็งราวกับต้องการหาเรื่องใส่ตัว... ทันทีที่รู้เช่นนั้น ไฉ่ซุนคนใหม่ก็กะพริบตาถี่ๆ ช่วงชิงการควบคุมสีหน้าและแววตาคืนมาจากบางสิ่งข้างในกาย ก่อนจะหลุบตาก็มีหน้าลงพลงกล่าวแก้ตัว

“ผู้น้อยมีกล้า... นายท่านคงมองผิดไปแล้ว ต้องโทษแสงไฟในห้องที่น้อยนิดเกินไป” บอกไปแล้วนางก็ได้ยินเสียงหัวเราะขึ้นจมูก ตามมาด้วยเสียงเรียบเย็นที่เอ่ยบอกข้อสันนิษฐาน

“ฮึ! ข้าคิดว่าข้ารู้แล้ว อาจเป็นเพราะแววตาหาเรื่องใส่ตัวของเจ้านี่เอง กระมังที่กระตุ้นให้ผู้คนคนนั้นไม่คั่นมือ อยากลงมือกับเจ้าให้หนัก”

ไฉ่ซุนได้ยินแล้วก็เหลือบมองมือเรียวยาวที่อยู่ใต้แขนเสื้อของอีกฝ่ายทันที ดูว่ากำลังกำเป็นหมัดและอยากจะชด์นางให้หายคั่นไม้คั่นมือหรือไม่ เมื่อเห็นว่ามันยังเหยียดปล่อยอยู่ข้างตัวตามปกติก็โล่งใจไปเปละะหนึ่ง

“อย่าได้ก่อเรื่องใดรบรบกวนยามราตรีของข้าอีก และพรุ่งนี้เมื่อข้าตื่นมา

ต้องมีน้ำร้อนไว้ล้างหน้าทันที เข้าใจหรือไม่” จินหย่งเงินออกคำสั่งกับช่างที่หนึ่ง
ก้มหน้าห่อไหล่คอยน้ให้คนเห็นสงสาร เสียแต่ไม่ได้ผลกับเขา

“เข้าใจแล้วเจ้าคะ” โฉมขุนรีรับคำ แต่ไม่ทันไรก็เงยหน้าขึ้นถามต่อ “แล้ว
ปกตินายท่านตื่นนอนยามใดหรือเจ้าคะ”

“ยามใดก็ยามนั้น” เขาตอบเหมือนไม่ตอบแล้วก็เตรียมจะสะบัดกาย
จากไป แต่ถูกเด็กรับใช้เจ้าปัญหาเรียกรั้งไว้เสียก่อน

“เดี๋ยวสิ! เดี่ยวก่อนเจ้าคะ ไม่รู้เวลาตื่นเช่นนี้ แล้วข้าจะเตรียมน้ำร้อน
ให้ท่านถูกลงเวลาได้อย่างไรเล่า” ผู้ไม่เคยเป็นสาวใช้ประท้วง

“นั่นมิใช่ปัญหาของข้า” ผู้ที่ยังหันหลังให้กล่าวไม่ยอ คืบยังทิ้งคำขู่ขวัญ
ก่อนจากอีกด้วย “แต่ถ้าเจ้าჭักข้าหรือทำให้ข้าพอใจไม่ได้ คงไม่ต้องบอกกระมัง
ว่าคนไร้ประโยชน์สมควรจะมีจุดจบเช่นไร”

โฉมขุนได้แต่นั่งจ้องแผ่นหลังกว้างเคลื่อนห่างไปอย่างเคื่องใจนัก เมื่อเขา
ลับตาแล้วก็ลุกขึ้นไปปิดประตูที่คนแล้งน้ำใจเปิดค้างไว้ บ่นมึมกับนายท่าน
ผู้เดาใจยาก และโชคชะตาอันแสนประหลาดของตน

“เฮอะ! ถือว่าท่านหล่อเหลายิ่งใหญ่นักหรือ ถึงได้วางก้ามเอาแต่ใจ
ตนเองเพียงนี้ ช่างเป็นนายที่ไร้เหตุผล ไร้ความเห็นใจลูกน้องอย่างจริงแท้
เฮ้อ... เมืองก็ประหลาด ผู้คนก็ประหลาด ข้าจะพอมุดจางปรึกษาเรื่องนี้กับใคร
ได้บ้างหนอ” นางบ่นไปกลางขยับมือถอดชุดตัวโคร่งออก แต่แล้วก็ต้องชะงัก
หมุนตัวไปมองประตูห้องที่หาความแข็งแรงไม่ได้ มองซ้ายมองขวาหาอะไร
บางอย่าง ก่อนจะออกแรงลากเก้าอี้มีพนักตัวหนึ่งไปตั้งขวางไว้

“ห้องนอนของข้าแท้ๆ แต่ความเป็นส่วนตัวไม่มีสักนิด ผู้ใดจะบุกเข้ามา
สวนสนามกันก็เข้ามาได้ตามใจ” เสียงเล็กใสยังคงบ่นไม่หยุดระหว่างที่เข็ดตัว
ชำระคราบเขียวเหนียวเหนอะ พอตัวสะอาดแล้วก็ททายซึ้ฝั่งบางเบากลิ่นหอม
อ่อนๆ ลงไปแทน ต่อมาผู้ที่เริ่มสงบใจลงก็เริ่มคิดใคร่ครวญกับชีวิตของตน
อย่างจริงจัง

ตราบใดที่ยังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ ไม่รู้เหนือรู้ได้ว่าภายนอกนั้นมี

สิ่งใดรออยู่ อย่างไรนางก็จะขอเกาะชายผ้าดำของนายท่านผู้นี้เอาไว้ให้มันก่อน
ก็แล้วกัน

แล้วต้องทำตัวเช่นไรเล่า จึงจะสร้างความพึงพอใจให้เขาได้

ผู้มาจากแดนไกลยังคงครุ่นคิด ถึงกับพกพาอาการขมวดคิ้วนี้วนหน้า
ตามติดไปถึงห้องฝั้น

ในความฝันนั้น... นางกำลังนั่งทอดขนบในหนึ่ง เสื้อผ้าเนื้อบางปะตรงนั้น
ซุนตรงนี้ไม่ได้ช่วยบรรเทาความเห็บหนวดได้เลย หลายร่างในวัยใกล้เคียงกัน
ที่นั่งอยู่ข้างกำแพงคฤหาสน์เบียดกายเข้าหากันหวังถ่ายทอดไ้อ่อุ่น สองตามอง
จ้องไปยังประตูไม้สีแดงบานใหญ่อย่างรอคอย

กระทั่งได้เวลาที่ประตูบานนั้นเปิดออก เหล่าคนผู้อดอยากหิวโหยก็รีบ
ขยับตัวลุกขึ้นกรูกันเข้าไปหา เสียงตะโกนสั่งจากบ่าวชายของคฤหาสน์นั้นคอย
บอกให้เข้าแถว ผู้ใดแตกแถวจะไม่ได้รับการแจกอาหาร

เท่าเล็กก้าวไปที่ละก้าว แถวข้างหน้าก็หดสั้นลงเรื่อยๆ

จนในที่สุดชั้นในมือขอทานน้อยก็ยื่นออกไปอรับข้าวต้มร้อนๆ แต่
ปริมาณครึ่งช้อนที่ได้น้อยนิดกว่าทุกครั้ง ทำให้ต้องเงยหน้ามองคนตัก เสียงเล็ก
ใส่ถามออกไป

‘ได้เท่านี้เองหรือ... พี่สาวคนงามเล่า ทำไมนางไม่มาแจกอาหาร’

หลายครั้งก่อนหน้านี้นี้เป็นพี่สาวคนงามนางหนึ่งออกมาตักอาหาร นาง
มักจะเพิ่มปริมาณให้แล้วบอกว่า ‘เจ้าตัวเล็ก ต้องกินเยอะๆ’ ครั้งนี้ขอทานน้อย
จึงตั้งความหวังอย่างยิ่งว่าจะได้ข้าวต้มเต็มช้อนอย่างในครั้งก่อน

‘พี่สาวคนงามอันใด พุดจาไม่รู้เรื่อง ได้รับแล้วก็รีบไปเสีย อย่าให้ผู้
รอด้านหลังเสียเวลา’ เสียงกระด้างเอ่ยตอบพร้อมกับโบกกระบายไล่

ขอทานน้อยจึงได้แต่ประคองชั้นใส่ข้าวต้มออกมาด้วยใบหน้ายับย่น
อย่างผิดหวังยิ่งนัก

เวลาผ่านไปเป็นสองสัปดาห์ สี่สัปดาห์ แปดสัปดาห์... ภาพเดิมๆ ก็

เกิดขึ้นซ้ำๆ

มีน้อยประคองชั้นยื่นออกไปแล้วรับข้าวต้มที่บางครั้งจางบางครั้งชั้นกลับมา ทุกครั้งก็ยังเป็นข้าวต้มครึ่งชั้นเช่นเดิม

ยิ่งกินไม่อิ่มก็ยิ่งคิดถึงผู้ที่เคยตักข้าวให้นางเต็มชั้น

ที่สาวคนงามของนางหายไปไหนกันแน่ เหตุใดจึงไม่ออกมาตักข้าวอีกเลย แม้กระทั่งในวันหยุดประจำสัปดาห์ที่สาวใช้ผลัดเปลี่ยนกันออกมาเดินเล่นที่ตลาด นางก็ยังอุตส่าห์มองหา แต่ก็ไม่เห็นที่สาวคนงามคนนั้นสักคราเดียว

ภาพฝันพลันตัดวูบ... กลายเป็นภาพจากสายตาของร่างที่นั่งรอความเมตตาจากผู้คนที่ผ่านไปมา

พอเห็นรถม้ามาจอดตรงหน้าประตูใหญ่ก็รู้ว่าจะต้องเป็นสุหยินผู้ใจกว้างเตรียมออกไปไหว้พระสวดมนต์ที่ศาลเจ้านอกเมือง ขอทานน้อยรีบเข้าไปป้วนเปียนใกล้ๆ หวังว่าถ้าสุหยินออกมาเห็นนางเข้า อาจเมตตาสงสารให้ทานแก่นางมาสักอี่แปะสองอี่แปะ

มีคาดเลยว่าลมแรงสายหนึ่งจะพัดวูบมา หอบเอาฝุ่นฟุ้งปลิวตลบ รวมทั้งมานประตูลมม้ายังถูกพัดจนเปิดแง้มออก เผยให้เห็นบางสิ่งที่อยู่ข้างในรถม้า

‘เอ... หีบอันใดกัน สุหยินจะไปค้ำแรมหรือ’ ขอทานน้อยขบคิดเมื่อเห็นหีบไม้ใบใหญ่ตั้งขวางอยู่เกือบเต็มรถม้า สายตาจตุๆ จ้องๆ อย่างตั้งใจสงสัย ยามนั้นเจ้าขอทานช่างสงสัยไม่รู้เลยว่าความอยากรู้อยากเห็นเกินขอบเขตกำลังจะชักนำภัยมาสู่ตน

จนกระทั่งหันไปสบตาเข้ากับสายตาชวนหนาวสะท้านของสุหยินที่เดินออกมาเห็นท่าทางสอดส่องของนางเข้าพอดี

สาม เด็กรับใช้เจ้าปัญญา

ก็อ๊กๆ...

“ไฉ่ซุน... ไฉ่ซุน!”

เสียงเกาะประตู่กับเสียงตะโกนเรียกปลุกให้ไฉ่ซุนรู้สึกตัวตื่น ในอกยังมีความรู้สึกติดค้างมาจากความฝัน นางยกมือขึ้นลูบอกปโลบใจตัวเอง รู้สึกคล้ายคล้ายคล้าว่าฝันถึงเรื่องสำคัญ แต่กลับจดจำได้ไม่ปะติดปะต่อ นางกำลังจะนึกทบทวน แต่ก็ต้องรีบหลุดลุกจากเตียงเมื่อมีเสียงเรียกดังขึ้นอีกครั้ง

“ไฉ่ซุน! ยังไม่รีบตื่นอีก!”

“ตื่นแล้ว! ตื่นแล้วเจ้าคะ” นางรีบร้องตอบขณะเร่งฝีเท้าเดินไปยังประตู จากนั้นก็รีบขยับเก้าอี้ที่ตั้งขวางไว้แล้วดึงบานประตูเปิดออกกว้าง

หน้าประตูนั้น หานคุนกำลังยืนกอดดอกทิวลิปหน้าถ่มึงทิง องครักษ์หนุ่มกวาดตามองสภาพของตัวซีเกียจที่หลับอุตุจนถึงยามเงิน² ด้วยแวตาท่าหนี แต่เขาก็ไม่ได้พูดอะไรนอกจากบอกว่า ‘นายท่านร่อยยุ่’ แล้วก็หมุนกายเดินจากไป

ไฉ่ซุนที่ฉีกยิ้มผูกมิตรค้างเต็งได้ยินคำนั้นก็ปล้นหน้าตื่น สลัดความ

² เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 07.00 น. ถึง 08.59 น. ว่า ยามเงิน

่วงงุนถึงจนสิ้น ใบหน้าเล็กหันซ้ายแลขวาเล็กน้อย มองท้องฟ้าที่สว่างโร่แล้วก็ร้องบอกกับตนเองว่าแย่แล้ว! พร้อมกับรีบออกวิ่งตามหลังบุรุษศิลาดำอันดับสองไป

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในส่วนหน้าของห้องนอนใหญ่ เสียงราบเรียบของบุรุษศิลาดำอันดับหนึ่งก็ตอกย้ำให้โหล่ซุนรู้ชัดถึงความไม่ปลอดภัยของสถานะเด็กรับใช้ของตน

“แท้จริงแล้วเจ้ามันเป็นคนเชื่อถือไม่ได้!”

โหล่ซุนมองผู้ที่นั่งอยู่หลังโต๊ะกลมที่มีสำรับอาหารเข้าจัดวางไว้เรียบร้อยเพียงแวบเดียวก็รู้ได้ว่านายท่านของนางตื่นนอนนานแล้ว เข้านี้ร่างสูงสง่ายังคงอยู่ในชุดดำเรียบหรูเช่นวันวาน ผมยาวดำขลับรวบมัดไว้ครึ่งศีรษะ อีกครึ่งปล่อยยาวสยายเต็มไหล่กว้างและแผ่นหลัง นัยน์ตาคมกริบแผ่รังสีกดดันอันเย็นเยียบ

“ยอมมิใช่เจ้าคะ...” โหล่ซุนทำมือคารวะนอบน้อม ก้มหน้าลงต่ำ เอ่ยคำแก้ต่างด้วยเสียงอ่อยๆ “เพียงแต่เมื่อคืนผู้น้อยฝันถึงเรื่องสำคัญในอดีต ไม่น่าว่าจะจะได้เรื่องได้ราวมาแจ้งต่อนายท่าน จึงกำลังตั้งใจฝันต่อให้จบเจ้าคะ”

จินหย่งเงินหรือตาลงทันทีที่ได้ฟังคำแก้ตัวนั้น นางคิดว่าเขาเป็นเด็กอมมือหลอกง่ายหรือไร ข้ออ้างเช่นนี้ก็ยิ่งยกมาใช้ได้ เขาจึงซักไซ้ต่อ อยากูร์นึกว่านางจะลั่นไหลได้เพียงใด

“แล้วได้เรื่องสำคัญอันใดบ้างเล่า”

คนที่ยังจับความฝันได้ไม่เป็นเรื่องเป็นราวชะงักไปเล็กน้อย บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าตรงจุดใดสำคัญ แต่สุดท้ายน้ำเสียงลงลึกเอ่ยตอบออกไป “เอ่อ... เป็นเรื่อง... เรื่องการแจกทานหน้าคฤหาสน์หลังหนึ่งเจ้าคะ”

“แจกทานรี? ฮี! ช่างสำคัญจนคาดไม่ถึงเลยทีเดียว” จินหย่งเงินกล่าวประชดเสียงเย็น ในแวตาสะทอนคำว่า ‘ไม่ได้เรื่อง’ ชัดเจน “แม้แต่ในฝันสำคัญยังมีแต่เรื่องไร้สาระเช่นนี้ เป็นเพราะท้องเจ้าเต็มไม่เต็ม หรือว่าสมองเจ้าว่างเปล่าเกินไปกันแน่”

ฟังแล้ว ผู้ที่สมอมงมิได้ว่างเปล่าถึงกับร้องลั่นในใจ

“โอ๊ย! คนหล่ออะไรช่างปากร้าย กล่าวเหน็บแนมได้เจ็บจี๊ดจนอยากร้อง
ซี้ดดังๆ”

แต่ภายนอกที่แสดงออกกลับเป็นการฉีกยิ้มอย่างลู่แกโหเซ เพิ่มระดับ
ความประจบประแจงจนถึงขั้นสูงสุด “นายท่านผู้สูงส่งคิดอ่านได้หลักแหลม
เฉียบคมยิ่งนัก อาจเป็นเพราะผู้น้อยหิวโหยเกินไปอย่างที่ท่านกล่าวไว้
ก็เป็นได้เจ้าคะ”

นางขอรับไว้แค่คำว่าห้องกิวหิวโหย... แต่ไม่ยอมอมรับว่าเป็นพวกสมอม
ว่างเปล่าแน่นอน

“หยุดพูดมากได้แล้ว รินชาให้ช้า” จินหย่งเงินมิได้คล้อยตามคำเียนยอ
ของเด็กรับใช้คนใหม่ น้ำเสียงเฉยชาออกคำสั่งแล้วหยิบผ้าอู่นมาเช็ดมืออย่าง
เชื่องช้า คอยมองท่าทางรินชาอย่างเงอะงะไม่คุ่นชิน แต่ก็ไม่ได้เก้กังจนระคาย
สลายตาถึงขนาดเกินทน ยังพอเห็นวิแววว่าเคียวเซี่ยกัณลักหน่อยก็คงจะพอ
ใช้การได้...

แม้ในใจจะคิดเช่นนั้น ทว่าเสียงข่มงวดดุดันก็ยังขู่ขวัญออกไป “หาก
พรุ่งนี้ยังต้งก่อนช้าไม่ได้ ช้าจะให้ทานคุณจับเจ้าโยนออกไปนอกเรือนเสีย”

ผู้ที่กำลังเลื่อนจอกชาไปให้เขาชะงักเล็กน้อย ก่อนจะค้อมศีรษะแล้วเอ่ย
“ผู้น้อยทราบแล้ว ขอบคุณนายท่านที่เมตตา” ท่าทางของผู้พูดนั้นดูโล่งอก
มากกว่าจะเกรงกลัวในคำขู่ จนเจ้าของเรือนต้องถามออกไป

“ซารีเมตตา ใช้เจ้าเข้าใจว่าช้าเพียงพูดขู่ แต่ไม่ลงมือจริงอย่างนั้นหรือ”

“มิใช่เช่นนั้นเจ้าคะ เพียงแต่นายท่านกล่าวว่าพรุ่งนี้ ย่อมหมายถึงท่าน
ให้โอกาสช้าได้แก้ตัว ไม่ได้ขับไล่ไสส่งไปเสียตั้งแต่วันนี้ ช้าจึงกล่าวว่าท่านมี
เมตตา” ไฉนผู้น้อยมัวแต่สรรหาถ้อยคำมาแจกแจง แต่กลับลืมนั่นที่ว่า
ผู้น้อยไปเสียสนิท

ทว่าจินหย่งเงินหาได้โล่ใจสรรพนามบั้นแต่งพวกนั้น การตีความคำพูด
ของเจ้าขอทานน้อยผู้นี้ต่างหากที่ทำให้เขาพยักหน้าช้าๆ จากนั้นก็เริ่มจับ

ตะเกียบกินอาหารมือเช้า โดยมีเด็กรับใช้ผู้ตั้งใจแก้ตัวคอยยืนอยู่ข้างๆ หมั้นรินน้ำชาเติมให้ตลอดจนไม่มีคำว่าพร่อง

ไม่นานนักเงินหย่องเงินก็วางตะเกียบ ส่วนโฉ่ซุนก็ลุกจอลงผ้าเช็ดมืออีกผืนให้ นัยน์ตาคมเหลือบมองคนที่ก้มหน้าจนเห็นแค่ศีรษะที่เส้นผมขาดแห้ว เขากระตุกมุมปากทีหนึ่ง ก่อนหยิบผ้าผืนนั้นมาเช็ดมือพลางออกคำสั่ง “เก็บสำรับไปที่ครัว ข้าให้เวลาเจ้ากินมือเช้าหนึ่งกำนธูป แล้วยกน้ำร้อนสำหรับชงชามาให้ข้าที่ห้องทำงาน อย่าได้ชักช้าให้ข้าต้องรอ เข้าใจหรือไม่”

“เจ้าคะ” โฉ่ซุนผงกศีรษะรับอย่างรวดเร็ว ก่อนจะขมวดคิ้ว นึกอยู่ครู่หนึ่งจึงเงยหน้าขึ้นถาม “ผู้น้อยขอบังอาจถาม... กำนธูปของนายท่านสั้นยาวเล็กใหญ่เท่าใดหรือเจ้าคะ”

ผู้ถูกถามถึงขนาดกำนธูปซึ่งตาใส่เจ้าเด็กหน้าชื่อตาใส ไม่ว่าผู้ใดก็ย่อมต้องรู้ว่าเวลาชั่วหนึ่งกำนธูปนั้นสั้นยาวเท่าใด ไม่รู้ว่าเจ้าเด็กนี้แกลังทำตาใสเจตนายอกย้อนด้วยคำถามกำกวมสื่อความนัยหรือไม่

เวทวาทันแข็งกร้าวนั่นทำเอาคนที่ยังไม่ได้คำตอบแน่ชัดไม่กล้าถามซ้ำซ้ำ ต่อ โฉ่ซุนก้มหน้าก้มตารีบเก็บจานชามลงบนถาดไม่อย่างทำเวลา “ผู้น้อยจะรีบไปแล้วเจ้าคะ”

ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าตนถามอะไรผิดไป ก็นางไม่รู้จริงๆ นี่ว่าชั่วหนึ่งกำนธูปนั้นเขาใช้ธูปยาวเท่าใดเป็นมาตรฐาน แล้วเวลาที่เขาให้นางนั้นยาวนานแค่ไหน แต่อย่างไรก็ควรเร่งรีบที่สุดเพื่อไม่ให้นายท่านผู้นี้หมดความอดทนจะดีกว่า

พอยกถาดก้าวเร็วๆ จนพ้นห้องนอนใหญ่มาแล้ว เด็กรับใช้หน้าใหม่ก็ยืนหันรีหันขวาง ก่อนจะหันกลับไปขอความช่วยเหลือจากนายท่านที่ค่อยๆ ก้าวออกมาจากห้องอย่างสง่างาม

“ห้องครัวไปทางใดหรือเจ้าคะ” ถามออกไปแล้วนางก็คล้ายจะได้ยินเสียงพ่นลมหายใจจากร่างสูง ก่อนเขาจะชี้นิ้วบอกทางนางด้วยสีหน้าว่าชาญฉลาด โฉ่ซุนมองตามปลายนิ้วเขาก็เบิกตาโตขึ้นนิดๆ แต่คิดว่าต้องเดินผ่านสวนหิน

กว้างขวางไปยังห้องครัวด้านหลังหอสุราที่เห็นอยู่ไกลๆ ก็กินเวลาไปไม่น้อยแล้ว!

ไฉ่ซุนฮอดไม่ได้ที่จะหันมาชมวดคิ้วมองนายท่านอีกครา ก่อนจะสะบัดหน้าจำเดินจากไปอย่างไม่ให้เสียเวลา

เวลาผ่านไปไม่ถึงครึ่งกำหนด ไฉ่ซุนที่รีบร้อนยึดซาลาเปาสองลูกใหญ่ๆ เข้าปากกินจนพุงกางก็เดินหิ้วกาน้ำร้อนใบใหญ่จนตัวเอียงกลับมา จินหย่องเห็นเห็นแล้วก็สั่งด้วยสายตาให้นางนำไปวางไว้บนโต๊ะชงชาด้านข้าง

“ชงชาเป็นหรือไม่ว่าง” เขาวางพู่กันในมือลงแล้วเอ่ยถาม

ไฉ่ซุนมองบรรดาอุปกรณ์ชงชาบนโต๊ะแล้วมุ่นคิ้ว แน่นนอนว่านางชงชาเป็น... แต่เป็นวิธีแบบเอาชาถุงน้อยใส่แก้ว เทน้ำร้อน พอได้เวลาก็หยิบถุงชาออก... ไม่ใช่การชงชาอย่างที่นายท่านต้องการแน่นอน

“เรียนนายท่าน ผู้น้อยชงชาไม่เป็นเจ้าค่ะ” เจ้าตัวน้อยตอบตามตรง ก่อนจะรีบส่ายประโยคหนึ่งตามหลัง มิให้ตนเองดูไร้ความสามารถเกินไปนัก “แต่ผู้น้อยเรียนรู้ได้ว่องไวนักนะเจ้าค่ะ”

จินหย่องเห็นไม่ได้ว่าอะไร เขาคิดไว้เช่นนั้นอยู่แล้ว หากขอทานน้อยผู้หนึ่งชงชาเป็น นั่นจึงเป็นเรื่องแปลกพิกล ร้างสูงขยับกายลุกจากโต๊ะไม้ตัวใหญ่แล้วเดินมาหยุดยืนตรงหน้าโต๊ะชงชา ตั้งตนเป็นอาจารย์ผู้ยโสโอหัง และสงวนแรงสั่งสอนยิ่งนัก

“ข้าจะทำให้ดูเพียงครั้งเดียวเท่านั้น จดจำไว้ให้ดี และต่อไปต้องทำให้ได้”

“เจ้าค่ะ” ไฉ่ซุนพยักหน้าแข็งขัน เรื่องความช่างสังเกตและขยันเรียนรู้สิ่งใหม่เป็นคุณสมบัติเด่นของผู้ทำงานทดลองวิจัยเช่นนางคนเก่าอยู่แล้ว เพียงแต่... สิ่งนี้มักมาพร้อมกับความสงสัยใคร่รู้เกินธรรมดาสักหน่อย

“ลวกกาทำไมเจ้าค่ะ ชงเลยมิได้หรือ” เสียงใสเอ่ยถามขึ้นเมื่อเห็นมือเรียวยาวของนายท่านรินน้ำร้อนรดบ้านชาทั้งด้านในและด้านนอก รวมทั้ง

จอกซาไปงาม

“หากไม่ทำเช่นนั้น ยามชงน้ำจะไม่ร้อนพอ จนไม่อาจดื่งกลิ่นกับรสชาติ
ชั้นเลิศของใบชาออกมาได้” จินหย่งเดินเอ่ยตอบ สองมือยังขยับเคลื่อนไหว
ราวกับรำยรำอยู่เหนือโต๊ะชงชา

“แล้วนี่เป็นชาอะไรหรือเจ้าคะ” นางมองใบชาเล็กเรียวลีเขียวอมเหลือง
ที่เขاتักใส่ป้านดินเผาใบน้อยอย่างสนใจ

“ยู่เย่ฉางซุน... ชาใบหยกฤดูชุนยาวนานจากเขาเหมิงซาน”

“ฤดูชุน... ฤดูใบไม้ผลิเหมือนชื่อข้าเลยนะเจ้าคะ”

จินหย่งเดินปรายตามองศีรษะเล็กที่ขยับตามการพยักหน้าขึ้นลง ได้ยิน
เด็กหญิงเอ่ยน้ำเสียงตื่นตื่นราวกับยอดชาชนิดนี้ใช้ชื่อตามตนเองแล้วก็อยาก
จะส่ายหน้า แต่ไม่ทันไรเสียงของคนช่างซักถามก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ต้องเหตุถึงเพียงนั้นเขียวหรือเจ้าคะ” ไล่ซุนแหงนหน้ามองกาต้มน้ำร้อน
ที่ถูกยกกรินสูงเหนือป้านชาเป็นฉื่อ หากให้นางทำเองจะไม่หกออกไปเกินครึ่ง
เลยหรือ

แม้แววรำคาญใจจะเริ่มปรากฏบนใบหน้าหล่อเหลาของผู้ชงชา แต่เขา
ยังคงเอ่ยตอบออกไปด้วยน้ำเสียงสุขุม “เพื่อให้มีแรงน้ำกระแทกใบชา จะได้
คลี่ใบคลายกลิ่นได้อย่างเต็มที่”

“เช่นนี้เอง... เอ๊ะ? เหตุใดท่านจึงเททิ้งเล่า!” นางร้องถามเสียงดังกว่า
ทุกครั้งเมื่อเห็นเขาเทน้ำชาทิ้ง นายท่านของนางช่างสุรุษสุร่ายถึงขนาดเทรด
ตุ๊กตาดินปั้นประดับโต๊ะเขียว

“นี่เป็นเพียงน้ำปลูกใบชาเท่านั้น ไม่มีผู้ใดดื่ม”

ไล่ซุนพยักหน้าส่งเสียงรับรู้ พลังสุดกลิ่นหอมของชาชั้นเลิศเข้าลึก
‘อา... ช่างหอมตลบอบอวลชวนน้ำลายสอเน่’

“พอได้เวลาก็รีบเทใส่กาพักน้ำชา อย่าได้แช่ทิ้งไว้นานนัก” ท่านอาจารย์
ที่คั่งรำคาญเสียงถามเอ่ยบอกก่อนจะถูกซัก แต่ผู้สนใจเรียนรู้อีกยังมีข้อสงสัย
ตามมาอีกจนได้

“เพราะเหตุใดเล่า” ใญ่ซุนเงยหน้าถาม ก่อนจะชะงักเมื่อเห็นว่าใบหน้า
เย็นชานั้นฉายรอยรำคาญใจชัดเจน

แต่แล้วผู้ที่กำลังอยากดิ่งคำถามกลับคืนกลับต้องแปลกใจนัก เมื่อนาย
ท่านผู้สูงส่งยังเมตตาเอ่ยตอบให้นางได้คลายสงสัย

“หากทิ้งเอาไว้นาน น้ำชาของเจ้าจะผาตเผื่อนเสียรส ช้ำดื่มแล้วยังไม่
สบายท้อง”

คำอธิบายนั้นยังไม่สร้างความประหลาดใจได้เท่ากับมือใหญ่รินน้ำชาไว้
ถึงสองจอก... และหนึ่งในนั้นคือของนาง

“ดื่มชิมให้รู้รส แล้วจดจำเอาไว้ว่าน้ำชาที่ดีเป็นเช่นไร”

หลังจากทายตกตะลึงแล้ว สองมือเล็กก็ประคองจอกชาเนื้อดีวาดลาย
ภูเขาสลับซับซ้อนขึ้นมา เหลือบตามองคนร่างสูงแล้วก็ทำตามอย่างทุกขั้นตอน

เริ่มจากสูดกลิ่นอายหอมชวนผ่อนคลายเหนือปากจอกชา แล้วดื่มชด
ชาอ่อนๆ อย่างระมัดระวัง ละเลียดลิ้มรสหอมหวานอ่อนๆ รู้สึกสดชื่นราวกับ
ยืนอยู่กลางสวนร่มรื่นในยามต้นไม้ผลิใบ ดอกไม้เบ่งบาน ยามกลิ่นลงคอก็
ชุ่มคอแก้กระหายได้ดียิ่งนัก ไม่ต้องบอกก็รู้ว่านี่ต้องเป็นชาชั้นเลิศที่คนธรรมดา
ไม่อาจซื้อหาได้ง่าย

‘อา... เป็นเด็กรับใช้ของนายท่านผู้เลิศล้ำก็นับว่าไม่เลวเลย’

**ไม่จริง! ไม่จริงสักนิด! นางขอถอนคำพูดที่คิดว่าความเป็นเด็กรับใช้
ของนายท่านผู้นี้เป็นเรื่องไม่เลว... แท้จริงแล้วมันเลวร้ายนัก!**

บุรุษผู้นี้ช่างไม่มีคำว่าปราณีต่อเด็กและสตรี ร่างเล็กๆ ของนางจึงต้อง
เดินไปเดินกลับ ทิวากาน้ำร้อนจากห้องครัวมาที่ห้องทำงานของเขาถึงห้าหกรอบ
ยังไม่นับตอนยกสำรับมือกลางวันขนาดใหญ่

เหตุเพราะนายท่านผู้เรื่องมากนั้นสั่งให้นางชงชา จากนั้นก็ทำหน้าที่ตั้ง
สิ่งให้เททิ้ง... ชงแล้วเททิ้ง... ชงแล้วก็เททิ้ง... เป็นเช่นนี้อยู่เกือบสิบกว่ารอบ
เขาจะยอมยื่นมือมาหยิบจอกชาที่นางประคองด้วยสองมือส่งให้ ดื่มแล้ว

พยักหน้าหนึ่งครั้ง เป็นอันว่าน้ำชาของนางพอใช้ได้

แต่งานชงชานั้นไม่จบลงเพียงแค่การชงได้สำเร็จหนึ่งครั้ง พอน้ำชาในกาพักเริ่มคลายร้อนลง นายท่านผู้เลิศล้ำก็ไม่ดื่ม สั่งให้เททิ้งแล้วให้นางไปหิ้วน้ำร้อนมาชงใหม่ พอนางเอ่ยถามว่าเหตุใดจึงไม่ตั้งเตาต้มน้ำร้อนในห้องนี้เสียเลย เขาก็ถลึงตาใส่และบอกว่าไม่ชอบให้มีกลิ่นไฟไหม้ทำลายกลิ่นน้ำหมักกับไม้หอมในห้องนี้จนเสียบรรยากาศ

‘เฮอะ! อยากรู้ว่าคุณนายท่านอื่นจะเรื่องมากดูจักรพรรดิเช่นเขาหรือไม่!’

ไฉ่ซุนเหลือบมองผู้หนึ่งหน้าเคร่งอ่านหนังสืออยู่หลังโต๊ะทำงานพลางนึกนิินหา ยังดีที่ไปซาซันเลิศเหล่านี้ซึ่งซ้าได้หลายรอบ ไม่ต้องปลุกไปซาใหม่แล้วเททิ้งทุกครั้ง จึงไม่สิ้นเปลืองน้ำร้อนที่อุตสาหะยกหิ้วมาให้ซ้าใจมากเกินไบนัก

ยามนั้นเองที่ประตูห้องถูกเคาะเบาๆ โดยหานคุณ จินหย่งเงินเห็นแววตาของผู้ที่ก้าวเข้ามาก็รู้ว่ามีความสำคัญ จึงหันไปทางเจ้าเด็กกำพร้าใช้ช่างสงสัยที่มององครักษ์ของเขาด้วยแววตาสนอกสนใจ

“เจ้าออกไปก่อน” เจ้าของห้องออกคำสั่ง แล้วเขาก็เห็นตากลมๆ กลอกกลิ้งมองเขาสลับกับผู้มาใหม่ ก่อนปากเล็กๆ จะเอ่ยถาม

“ต้องไปให้ไกลๆ ด้วยหรือไม่เจ้าคะ”

จินหย่งเงินใช้สายตาคมดูมองคนรู้มากถามมาก... แต่เขาบอกให้ออกไป เจ้าเด็กนี้ก็ช่างคิดได้ว่าไม่ควรรั้งอยู่แถวหน้าห้องให้พลอยได้ยินเสียงสนทนา

แน่นอนว่าสิ่งที่เขาจะคุยกับหานคุณย่อมเป็นความลับ แต่นางคิดหรือว่าจะมีคำพูดสำคัญใดเล็ดลอดออกไปให้นางได้ยิน หากถึงยามจำเป็น พวกเขาสามารถพูดคุยกันได้ด้วยเสียงที่แผ่วเบายิ่งกว่าใบไม้ปลิดจากขั้วเสียดีก

แต่ในเมื่อนางถามมา เขาก็จะสนองตอบความใคร่รู้ของนางอย่างดี “อย่าได้คิดหลบไปนั่งพักอุ้งนงไกลๆ ระหว่างนี้เจ้าไปช่วยงานที่ห้องครัวเสีย”

เมื่อถูกสั่งเช่นนั้น ใบหน้าเล็กก็เลลลหายไปทันตา ดวงตากลมส่อแวว

อยากประท้วง แต่สุดท้ายก็ค้อมกายคำนับเขาหนึ่งครั้งแล้วจากไปทำตามคำสั่ง
แต่โดยดี

จินหย่องเงินยกมูมปากเพียงเล็กน้อย เด็กน้อยผู้นั้นอกในช่างดูขัดแย้ง
จนน่าขันนัก แต่พอรู้สึกถึงสายตาขององครักษ์คู่กาย เขาก็ดึงสายตาและความ
สนใจกลับมา “มีเรื่องอันใด”

“เรียนนายท่าน มีชาวบ้านพบศพปริศนาในป่าตะวันตกนอกเมือง ตอน
นี้คนของทางการกำลังรุ้ดไปตรวจสอบขอรับ เบื้องต้นทราบว่า เป็นศพหญิงสาว
สภาพน่าอนาถยิ่ง ผิวหน้าถูกลอกออก เนื้อตัวเต็มไปด้วยแผลถูกกรีดแทง
ทั่วร่าง คาดว่าคนร้ายนำมาฝังกลบทำลายหลักฐาน แต่ถูกสัตว์ป่าขุดคุ้ยขึ้นมา”

ท่านคุณรายงานเรื่องโหดร้ายด้วยใบหน้านิ่งสงบ ไม่ต่างจากผู้ฟังที่สีหน้า
ไม่แปรเปลี่ยน

“ทางปึกราตรีได้เรื่องคืบหน้าบ้างหรือไม่” เขาสอบถามอย่างจริงจัง

“พวกเขาหลบเข้าไปในคฤหาสน์ทั้งสองแห่งที่น่าสงสัยแล้ว แต่ยังไม่พบ
ความเคลื่อนไหวผิดปกติขอรับ”

“ให้พวกเขาจับตาดูต่อไป มีศพปรากฏขึ้นฟ่องว่ามีเหตุร้ายเกิดขึ้นเช่นนั้น
ไม่แน่ว่าอาจเป็นการกระตุ้นให้คนร้ายทำสิ่งใดสักอย่างเพื่อทำลายหลักฐาน
หรือหนีความผิดก็เป็นได้” จินหย่องเงินคาดคะเน ก่อนจะตัดสินใจออกไปดูจุด
พบร่างเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายด้วยตัวเอง

ตรงป่าฝั่งตะวันตกของเมือง คนกลุ่มใหญ่รุมล้อมกันอยู่ไม่ไกลจาก
เส้นทางเล็กๆ ที่ใช้สัญจร มีทั้งมือปราบผู้รับผิดชอบคดี และทหารจากที่ว่าการ
ประจำเมือง มีทั้งชาวบ้านที่ออกมาเก็บของป่า กับที่เดินทางมาตามค้าเล่าลือ
ด้วยความอยากรู้อยากเห็น ชายหญิงพี่น้องที่เป็นผู้พบศพยังมีใบหน้าซีดเผือด
ตอบคำถามเจ้าหน้าที่และผู้คนเสียงลั่น เสียงพูดคุยเล่าต่อดั่งเซ็งแซ่ ทุกคน
ล้วนไม่มีใครคาดคิดเลยว่าเมืองฝิงอันอันสงบสุขจะเกิดเรื่องชวนหวาดผวา
เช่นนั้นขึ้น

จินหย่งเงินจืดปลายเท้าลงเหยียดไผ่สูง มองลงไปกลางวงล้อมของชาวบ้านที่ถูกเจ้าหน้าที่กั้นพื้นที่ไว้ หมอชรากำลังพลิกศพสำรวจร่างที่เต็มไปด้วยบาดแผลอย่างละเอียด โดยมีผู้ช่วยจดบันทึกอยู่ข้างๆ

นัยน์ตากคมกริบกวาดมองบริเวณป่ารอบๆ คิ้วเข้มขมวด ขบคิดอย่างเคร่งเครียด... คดีที่เขาตามอยู่มีหญิงสาวหายตัวไปร่วมมลิบราย หากศพปริศนานี้มีความเกี่ยวข้องกับ ย่อมเป็นไปได้ที่หญิงสาวนางอื่นก็อาจเผชิญกับชะตากรรมโหดร้ายเช่นนี้ไม่ต่างกัน แล้วร่างของพวกนางถูกนำไปทิ้งไว้ที่ใดกัน

จังหวะที่จินหย่งเงินกำลังคิดอยากให้เจ้าหน้าที่ลองขุดหาบริเวณรอบๆ ให้ทั่ว ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งที่ตะโกนร้องลั่นอย่างตื่นตระหนก

“เหวอ! ชะ...ขา! ขามนุษย์ ตรงนี้ยังมีอีกศพหนึ่ง!” เขาถอยกรูดออกมา ก่อนแข่งขาทั้งสองข้างจะอ่อนแรงทรุดร่างลงกับพื้น สองตาเบิกค้างกับปลายเท้าข้างหนึ่งที่เขาเดินสะดุด

จากนั้นความโกลาหลก็เกิดขึ้นอีกครั้ง เจ้าหน้าที่รีบตรงเข้าไปตรวจสอบ และกั้นคนออกห่างไปเป็นวงกว้างยิ่งขึ้น หัวหนามือปราบสั่งให้ขุดร่างนั้นขึ้นมา ใบหน้าเคร่งเครียดถึงขีดสุด ก่อนจะร้องสั่งขอกำลังเสริมจากที่ว่าการให้มาค้นหาดูบริเวณนี้ให้ทั่ว

ผู้ที่ลอบสังเกตการณ์อยู่วงนอกนึกรพอใจอยู่ลึกๆ ที่ไม่ต้องออกโรงก็ได้ ในสิ่งที่ต้องการ คล้ายเป็นธรรมชาติของเหตุการณ์บางอย่าง เมื่อถึงคราวต้องเปิดเผย ทุกอย่างก็จะพร้อมใจกันขึ้นไปสู่ช่องทางคลี่คลาย ดุจมีกระแสคลื่นแห่งโชคชะตาหนุนส่ง หรือไม่ก็คงเป็นแรงอาฆาตของเหยื่อผู้ถูกกระทำที่ซัดพาไป

ถึงตอนนี้อย่างบ้านต่างถูกกันออกนอกพื้นที่และสั่งให้กลับเข้าเมืองไปทั้งหมด เหลือเพียงมือปราบและทหารกองหนึ่งที่กระจายตัวกันตระเวนสำรวจไปทั่ว พร้อมทั้งลงมือขุดค้นในจุดที่พื้นดินดูผิดปกติ

ผ่านไปสองชั่วยาม จินหย่งเงินปลิวกายกลับเรือนหลังหอสู่ราไปนานแล้ว ทิ้งไว้เพียงปีศาจสองคนที่เขาเรียกมาเฝ้าดูเพื่อกลับไปรายงาน

เหล่าทหารยั้งซุดคันก็ยั้งพบศพอื่นๆ ตามมาอีกนับลึบ ศพที่พิบนั้นมึหั้งที่ยั้งใหม่และที่เกำจนเนำเปื่อยเห็นกระดุก ยั้งนาน กลึนก็ยั้งเหม็นคลุ้งไปทั่วบริเวณ

ยามนี้หื้อผ้าขาวถูกวางเรียงรายอยู่บนพื้นตรงหน้า เจำหน้าที่ทุกคนลึวนมึลึหน้าเห็นดเหนื่อยกับวันอันแสนหนักหน่วง ดึงเคียดกับเหตุการณึหนักหนาเกินจะตั้งตัวทัน หัวหน้ามึอปรายลึงให้ใช้เปลหามศพหั้งหมดกลับไปที่ว่าการก่อน รอประกาศหาคอครบครำวที่มีคนหาย และหาทางระบุวำคนตายเป็นผู้ใดก่อนให้หนักกลับไปทำพิธีฝังอยำงถูกต้อง

ด้านไฉ่ซุนที่ช่วยล้งฝักอยู่ในครำวก็พลอยได้ยินเรื่อรราวสยดสยองใป่าตะวันตกจากปากเลี้ยวเออร์ที่วังหน้าตึนเข้ามาบอกเล่า หั้งลुकคำในหอสุรำและผู้คนในตลาดลึวนไม่มีผู้ใดไม่พูดคุยถึงเรื่อนี้ เรียกได้วำประลึทธิภำพของการกระจายขำวแบบปากต่อปากในยุคนี้ขำงรวดเรื่ออยำงไม่อาจดูเบา เพียงไม่ถึงครึงซัวยำมก็ลुकลามรับรึกันไปทั่วหั้งเมือง

“รึหรือไฉ่ ผู้เคระหึรำยไม่ไฉ่มีเพียงคนเดียวเท่านั้น ยังมีอึกรำงหนึ่งถูกฝังอยู่ไม่ไกลกันด้วย ท่านหัวหน้ามึอปรายลึงให้คันหาหัวปำ ไม่รึเช่นกันวำสุดหำยแล้วพวกเขาจะพบศพเพิ่มอึกรึหรือไฉ่” เด็กหนุ่มผู้กระจายขำวเล่าด้วยน้ำเสียงตึนตึนปนตระหนก

“แล้วยั้งไม่รึอึกรึหรือวำเป็นศพของผู้ใด” เสียงหนึ่งเอ่ยซั๊กถาม

“ยั้งไม่มีผู้ใดบอกได้ หั้งยั้งเป็นเรื่อยากยั้งนัก สองศพลึวนเป็นสตรีไม่ไฉ่ได้สวมเลื่อฝำจึงบอกฐานะไม่ไฉ่ หนึงหน้าก็ถูกลอกออกจนดูไม่ไฉ่เช่นกัน”

ทุกคนฟังแล้วก็ยั้งหน้าเผื่อซิด บำงคนถึงกับรึลึกไม่สบายห้องซึนมาเมื่อนึกภำพตามคำบอกเล่า

“ผู้ใดกันขำงลงมึอได้โหดรำยอำมหิตเช่นนี้ นำเวทนาพวกนางนัก”

“หลายคนคาคเดำไปวำพวกนางอาจเป็นคนต่างเมือง หรือไม่ก็พวกไรบ้านไรครอครบครำว หรืออึกรำงก็อาจเป็นผีมึอคนในครอครบครำวพวกนางเอง

ทางที่ว่าภารกิจไม่เคยได้รับเรื่องร้องเรียนคนหายใดๆ เลย”

“หากยังจับคนร้ายไม่ได้ พวกเราจะต้องอยู่กันอย่างอกสั่นขวัญแขวนไม่รู้จบหรือ”

“คงได้แต่ภาวนาให้ทางการจับกุมคนร้ายให้ได้โดยเร็วเท่านั้น”

ทุกคำกล่าวเหล่านั้นมีศรัทธาเล็กๆ ของใจซุนคยองผงกรับราวกับสับกระเทียม ในหัวปรากฏความมุ่งมั่นอย่างหนึ่งประกาศตัวโดดเด่น ‘ภายนอกมีมาตรการโรครจิตเพ่นพ่านอยู่เช่นนี้ ยิ่งต้องเกาะแข่งเกาะขานายท่านให้เหนียวแน่นที่สุด!’ คิดได้ดังนั้น ลูกมือคนใหม่ของห้องครัวก็ขยันขันแข็งยิ่งกว่าเก่า ออกปากอาสาช่วยงานผู้อื่นเต็มที่ เหล่าที่ป้าน้ำเอาไปจนถึงพ่อครัวใหญ่จึงเอ็นดูชอบใจในความเอาการเอางานของนางไม่น้อย

พี่ชายเสี่ยวเอ๋อร์เห็นคนมองศรัทธาแล้วพากันยิ้มขบขันก็มอบหมวกผ้าให้สวมไว้ พี่สาวปั้นขนมเห็นชุดหวมโพรกของนางกับอกจะปั่นชูดจากน้องสาวมาให้ ยามกินอาหารเย็น ท่านป้าเซินยังให้น้องไก่อุ่นนางเพิ่มมาอีกหนึ่งช่อง

‘อา... ผู้คนยุคนี้ช่างซื่อใจได้ง่ายดายนัก’ ใจซุนใช้รอยยิ้มและความกระตือรือร้นเอาการเอางานเปิดทางเปิดใจให้ผู้คน ซ้ำยังเรียนรู้งานต่างๆ ได้ดีเกินคาด และตอนนี้ก็เลื่อนขั้นจากเด็กล้างผักๆ มาเป็นผู้ช่วยพี่สาวห่อเกี้ยวหนึ่งอยู่ตรงมุมหนึ่งของห้องครัว แม่เกี้ยวทำตัวลึบตัวแรกยังห่อได้ไม่ดีนัก พี่สาวก็ให้นางกินเข้าไปเองจนอิมแปล้ เพลิดเพลินเสียจนไม่ได้คิดถึงนายท่านแม้ชั่วขณะจิตเดียว

จนกระทั่ง...

“ใจซุน...” เสียงเรียกต่ำห้าวของหานคุณดังมาจากหน้าประตูห้องครัว พ่อเจ้าของชื่อรวมทั้งคนอื่นๆ พากันหันขวับไปมอง เขาก็เอ่ยต่อ “นายท่านเรียกหา” เอ่ยจบแล้วก็หมุนกายจากไปเช่นเดิม...

ช่างเป็นบุรุษผู้สงวนถ้อยคำ ไร้มนุษยสัมพันธ์ สมเป็นศิลาดำอันดับสองโดยแท้

“นายท่านเรียกหาผู้น้อย ไม่ทราบว่ามีอันใดให้รับใช้”

จินหย่งเงินชมวดคิ้วมองท่าทีกระตือรือร้นและรอยยิ้มประจบบน ใบหน้าเล็กตรงหน้า บอกไม่ได้ว่ารู้สึกเช่นไรมากกว่า ระหว่างแปลกตาไม่คุ้นชินกับการที่มีคนไม่กลัวเกรงในความเย็นชาของเขา หรือหงุดหงิดจิตใจที่เห็นว่าแววตาเด็กน้อยผู้นี้ดูรื่นเริงจนเกินไป

“อาหารเย็นของข้าแล้ว” เขาทวงถามเพียงสั้นๆ ก็เห็นดวงตากลมคู่นั้นเบิกกว้าง ปากเล็กๆ เปิดอ้าอุทาน

“อ๊ะ! จริงด้วย!”

จินหย่งเงินรู้ได้ทันทีว่านางสลิมน้ำที่ตัวเองไปแล้วเป็นแน่แท้... เด็กน้อยผู้นี้ พอเขาสั่งให้ไปทำงานในครัวก็ขลุกอยู่แต่ในนั้นอย่างเชื่อฟังจนน่าเหลือเชื่อ ไม่แม้แต่จะใส่ใจกลับมาดูว่านายท่านอย่างเขาพูดคุยอะไรเสร็จแล้วหรือยัง ต้องการเรียกใช้สิ่งใดหรือไม่ และคงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาออกไปข้างนอกจนกลับเข้ามาได้พักใหญ่แล้ว ตอนนั้นก็ต้องลำบากให้เขาส่งคนไปเรียกหา

“นายท่านโปรดตรอลักครุ่ ข้าจะรีบไปยกสำรับมาให้พะเจ้าคะ” โฉงซุนผงกศีรษะขอลงแล้วรีบร้อนหมุนตัวจากไป จนคนที่กำลังจะกล่าวตำหนิเล็กน้อยได้แต่หรีดตามองตาม แต่เขาก็ไม่คิดจะรังตัวไว้ มุมปากกระตุกยิ้มร้ายเบาบาง รุ่ดีที่เดียวว่ารอบนี้เจ้าเด็กน้อยต้องเดินไปกลับอย่างเสียเปล่า

ไม่นานนัก จินหย่งเงินก็ได้ยิ้มมากขึ้น แววดาที่มักสุ่มเย็นชาฉายแววสนุกสะใจอย่างร้ายกาจ เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าก้าวสั้นๆ แต่ถึรวดังใกล้เข้ามา

“นายท่าน! ท่าน... จะรับอะไรเป็นมือเย็นหรือเจ้าคะ!” โฉงซุนเอ่ยถาม ทั้งที่ยังหายใจหอบแรง เมื่อครู่นางมัวแต่เร่งแก้ตัวไปนำอาหารมาโดยไม่ให้เขารอนาน จนสลิมน้ำว่าจะต้องรอให้คุณชายเรื่องมากเช่นเขาเอ่ยปากสั่งอาหารที่อยากกินมาเสียก่อน

เด็กรับใช้มือใหม่ถามไปแล้วก็ต้องรีบเตรียมตั้งรับ แววดาจดจ้องอยู่กับพื้นตรงหน้า จากนั้นศีรษะเล็กก็ไต่ห่มวกไปใหญ่ก็ผงกหลายครั้งอย่างตั้งใจจดจำรายการอาหาร และความต้องการพิเศษที่เขาว่า่ยออกมายาวเหยียดกว่าตอน

สั่งมือกลางวันถึงสองสามเท่า

“เอาเท่านี้พอ”

“เจ้าคะ” ไฉ่ซุนตัวน้อยรับปากแข็งขันเมื่อได้ยินคำกล่าวปิดท้าย ทั้งที่
ในใจรำร่อนนินทานาย...

เอาเท่านี้พอรี... เท่านี้บ้านท่านยังหมายถึงอาหารแปดอย่าง ของหวาน
อีกหนึ่งอย่าง สุราหนึ่ง ซาหนึ่ง

ช่างเป็นบุรุษผู้กินล้างกินผลาญ ดุจในท้องมีหลุมดำ!

ไฉ่ซุนหายไปที่เกือบครึ่งชั่วยามก็กลับมาพร้อมสำหรับอาหารอันพร้อมพร้อม
หอมกรุ่น โดยมีบุตรชายของหลงจู้เซินช่วยยกอาหารอีกถาดและกาน้ำร้อน
มาให้ด้วย

เงินหย่งเงินลูกจากตั่งข้างหน้าต่างมานั่งหลังโต๊ะกลม นัยน์ตาคมมอง
หัวหน้าสายเทียบวาริของตน แปลกใจไม่น้อยที่ได้เห็นการแสดงน้ำใจจนทำงาน
เกินหน้าที่

“เจ้าออกไปได้แล้ว” เขาสั่ง ก่อนจะคว้ากระทูที่ได้เห็นเจ้าเด็กน้อย
ยิ้มกว้างกล่าวเสียงร่าเริงขอบคุณอีกฝ่ายอย่างสนิทสนม

“ขอบคุณมากที่ซื้อหาล้าง”

ไฉ่ซุนที่มีได้รู้เรื่องราวว่าถูกมองกึ่งสังเกตกึ่งจับผิด หันกลับมาหา
นายท่านโดยมิได้ผ่อนคลายรอยยิ้มลง ทำใจดีสู้เสือหน้าหนึ่งนัยน์ตาดู กุสีกุจ
ยกจานอาหารออกจากถาดมาเรียงบนโต๊ะกลม “นี่เจ้าคะนายท่าน ฟองเต้าหู้
ห่อกุ้งทั้งตัวทอดกรอบ เนื้อวัวส่วนสันนุ่มๆ อย่างเกลือกกับเครื่องเทศ เต้าหู้
ทอดตุ๋นปลาเค็ม เนื้อเป็ดย่างผัดพริกไทยดำ หมูสามชั้นผัดก้านคะน้ากับเต้าหู้
ผักกาดขาวผัดน้ำมันหอย ปลากระพงแกะก้างหนึ่งซีอิ้ว แล้วก็ฮ่องไก่ดำตุ๋นเครื่อง
ยาจีน”

เสียงสดีส่ายชื้อกับข้าวแต่ละจานอย่างคล่องแคล่ว มั่นใจว่าไม่มีความ
ต้องการใดของผู้เป็นนายตกหล่น ภาควุฒิไฉ่ในใจความจำอันยอดเยี่ยมของตน

เหลือหลายที่ไม่ลับสนสั่งปรุงอาหารมาผิตชนิด

โยจินหย่งเงินจะฟังน้ำเสียงภูมิอกภูมิใจของนางไม่ออก แม้จะพอใจไม่น้อยที่นางหัวไว ความจำแม่นยำตามคาด บ่งบอกว่าจะอย่างน้อยที่สุดถ้าสั่งสอนสิ่งอื่นไม่รอดก็ยังมีนางเป็นเลี้ยวเออร์คอยรับรองลูกค้าได้ แต่เขาก็ยังเก็บงำอาการไม่ให้นางหลงลำพอง

“แล้วจวนนั้นเล่า... ข้าไม่ได้สั่ง” เขาถามเมื่อนางวางจานเกี้ยวห้าสิลบนโต๊ะ

“จวนนี้... ผู้น้อยตั้งใจทำมาให้นายท่านตรวจผลงานเจ้าค่ะ วันนี้ผู้น้อยอยู่ในครัว ได้รับการสั่งสอนให้ห่อเกี้ยวเจ้าค่ะ”

จินหย่งเงินมองแววตารอคอยอย่างเปิดเผยแล้วก็รู้ทันจุดประสงค์ของนางทันที เจ้าเด็กนี้ไม่ได้อยากให้เขาตรวจผลงานเท่านั้นหรอก คงอยากอวดให้เขาเห็นว่านางสามารถทำประโยชน์ได้หลายอย่างเสียมากกว่า

นัยน์ตาคมเหลือบมองเกี้ยวห้าตัวห้าสิลในจานกระเบื้อง แม่แป้งบางๆ จะจับจับได้ไม่ถึงกับไร้ที่ตี แต่ก็คิดว่าเรียบร้อยพอใช้ได้

เจ้าเด็กเก็บตกผู้นี้ นอกจากจะเป็นเลี้ยวเออร์ได้ ยังพอมีแวเป็นแม่ครัวได้อีกอย่าง เอาเถิด... แล้วเขาจะค่อยๆ ดูไปว่าตำแหน่งใดจะเหมาะสมที่จะใช้ประโยชน์จากนางได้สูงสุด

มองพิจารณาจนพอใจแล้วจินหย่งเงินก็มองหাতেเกียบ จังหวะนั้นมือน้อยคู่หนึ่งก็ยื่นส่งให้อย่างรวดเร็วรู้ใจ แวตตาของเจ้าตัวเปล่งประกายยิ่งขึ้นเมื่อเขาลงมือคืบเกี้ยวบุ่งสุกใส เห็นทั้งเนื้อปูและต้นหอมซอยเล็กๆ สีเขียวภายใน ทั้งยังมองตามเขาตอเนคิ้วซ้าๆ อย่างไม่ละสายตา

“จับจ้องผู้อื่นกินข้าวตาไม่กะพริบเช่นนี้ ไร้มารยาท” เสียงเข้มกล่าวตำหนิหลังจากกลืนเกี้ยวลงคอไปคำหนึ่ง จนเจ้าของแวตารอคำชมต้องรีบหลุบตาก้มหน้าลงต่ำ

“ขอภัยเจ้าค่ะ”

ชายหนุ่มปรายตามองอีกครู่ก็ขยับตะเกียบต่อพร้อมเอ่ยสั่ง “ไปชงชา

มาให้ข้า”

“ได้เจ้าคะ ผู้น้อยจะรีบไปซ่งให้เดี๋ยวนี้ แต่ว่า... ‘ยวู่หลานเซียงฉา’ อยู่ที่ใดหรือเจ้าคะ ท่านลู่พ่อครั้นบอกว่าชาชนิดนี้มีอยู่ที่ห้องนายท่านเท่านั้น” นางเงยหน้าขึ้นมาสอบถาม

“ในตุนั้น” เขาตอบพร้อมกับปราชิตาไปทางหนึ่ง

ไฉ่ซุนหมุนตัวไปเปิดตู้ไม้ขนาดใหญ่ขังโต๊ะซงซา ครั้นบานประตูหลุดลวดลายงดงามถูกเปิดออก นางก็พบโถเก็บใบชาขนาดน้อยใหญ่หับสับใบ จึงพาใบหน้ายู่เหิงกลับไปหาผู้เป็นนายอีกครั้ง

“มิทราบว่าเป็นชาในโถใดหรือเจ้าคะ”

“ไม่ลองทายดูหน่อยหรือ”

“ผู้น้อยไม่รู้เรื่องชาจะทายถูกได้อย่างไรเล่า” นางเอ่ยประหวัง คิ้วเรียวบนใบหน้าที่ยังบวมช้ำขมวดเข้าหากัน นี่เขาจงใจกลั่นแกล้งให้นางทำงานไม่สำเร็จอยู่หรือไม่...

แม้ในใจจะเริ่มระแวง แต่ฝีปากเคลือบน้ำผึ้งยังคงเจรจาเสียงอ่อน “นายท่านผู้สูงส่งโปรดเมตตาชี้แนะสักหน่อยได้หรือไม่เจ้าคะ”

ใบหน้าหนึ่งขมริมปรากฏรอยยิ้มเลื่อนรางพร้อมกับสายตาประเมิน ก่อนเขาจะยอมเอ่ยปาก “โถดินดำเขียนลายทองคำรูปมังกรทะยาน...”

ไฉ่ซุนพยักหน้าเร็วๆ รับคำ แล้วหมุนตัวกลับไปมองหาโถชาที่ว่า ทว่ามีน้อยยังเอื้อมไปไม่ทันถึงโถซางามประณีตบนชั้นสูงสุด เสียงทุ้มต่ำก็กล่าวต่อ

“นั่นเป็นชาแก้วจือลู่... เป็นชาล้ำค่าที่ถูกส่งเป็นชาบรรณาการเข้าวังหลวงทุกปี ฝีมือซงซาของเจ้ายังไม่ถึงขั้น อย่านำไปแตะต้องให้เสียของ”

ไฉ่ซุนที่ถูกเขาหลอกให้ดีใจแก้อไม่พอยังถูกหลอกด่าขมวดคิ้วฉับ เปลอตัววัดสายตามองคนช่างแกล้งตาขวาง จนคนถูกมองเล็กคิ้วขึ้นเล็กน้อย

เจ้าเด็กนี่... แท้จริงแล้วไม่ได้กลัวเกรงเขาเลยใช่หรือไม่ จินหยงเดินคิดแล้วตีหน้าเคร่ง มุมปากผุดยิ้มเบาบาง แวตาร้ายกาจขึ้นอีกสามส่วน เสียงทุ้ม

เรียบเรียงรายชื่อใบชาในโถถัดไปอย่างไม่มีหัวไม่มีหาง ไม่อาจบอกชัดว่าต้องการ
กลิ่นแก้งการาบ หรือมุ่งทดสอบชาวนั้นปัญญาเจ้าเด็กน้อยมากกว่ากัน

ฝ่ายหญิงสาวในร่างเด็กน้อยนั้น นิสัยแต่เดิมเป็นคนดีจั้ง มุ่งมั่น ไม่
ยอมแพ้ง่ายๆ อยู่แล้ว เมื่อถูกเขากระตุ้นยั่วยุ ปากเล็กๆ จึงเฝ้าเข้าหากันแน่น
หรือตามองตบอบอย่างรับคำทำ ในเมื่อนายท่านอุตส่าห์เมตตาสั่งสอนชี้แนะ นาง
ก็จะจดจำบรรดาใบชาที่ชื่อประหลาดทั้งหมดนั้นให้ดู!

วางเล็กผอมแห้งหันกลับมามองโถเก็บใบชาที่เรียงรายอยู่ในตู้ หูฟังเสียง
หุ้มเนิบที่ร้ายยาวไม่หยุดพัก แกวตาสุกใสแปรเปลี่ยนเป็นใครครวญครุ่นคิด
ผูกแต่งเนื้อเรื่องเติมต่อในแต่ละรายชื่อใบชาให้จดจำได้ง่าย สีนหน้ามุ่งมั่นแลดู
สุขุมเกินวัยจนผู้เฝ้ามองยังอดแปลกใจไม่ได้

แต่หน้าประหลาดนัก... เขาไม่มีสักเลี้ยวความคิดที่จะคิดดูถูกว่าเจ้าเด็ก
น้อยทำวางทำไปอย่างนั้น แต่กลับคาดหวังอย่างยิ่งว่าอีกฝ่ายจะจดจำสิ่งที่เขา
บอกทั้งหมดได้จริงๆ

กระทั่งมาถึงชาโถสุดท้าย... โถกลมสี่ขาววดลายนกคู่บนกิ่งยู่หลาน³
สีชมพู ยามเสียงหุ้มต่ำบอกกล่าว สองมือเล็กก็หยิบออกมาจากตู้พอดี

“นั่นแหละ... ใบชาที่ข้าต้องการ ชงให้ดี”

ในที่สุดใจชุนก็ได้ฤกษ์ชงชายู่หลานซึ่งฉาให้นายท่านผู้เอาใจยาก
เสียที ขณะที่ยังคิดท้อทบทวนชนิดชาและโถเก็บให้มั่นใจว่าไม่ตกหล่น
แต่บางครั้งก็อดแปลกใจไม่ได้กับการที่เจ้าของใบชาอุตส่าห์เสียเวลามานั่ง
สั่งสอนชี้แนะกันถึงเพียงนี้

“แล้วเจ้ากินอาหารหรือยัง” ผู้ที่นั่งกินเงียบๆ อยู่คนเดียวเอ่ยถามขึ้น

มา

ใจชุนที่กำลังเติมชาให้เขาชะงักมือ กะพริบตาปริบๆ แล้วตอบ “ผู้น้อย

³ ยู่หลาน คือดอกแมกโนเลีย

กินมาเรียบร้อยแล้วเจ้าคะ นายท่านไม่ต้องเป็นห่วง”

“ข้าบอกหรือว่าเป็นห่วงเจ้า ฮี! ช่างเป็นเด็กกรับใช้ที่สุขสบายยิ่งนัก ที่นอนนอนที่หลัง ทั้งยังกินอิ่มก่อนเจ้านาย” จินหย่งเงินสวนกลับพร้อมตัวตวัดสายตาดู “ต่อไปนี่ห้ามเจ้ากินอาหารก่อนข้า ดูซิว่าจะยังหลงลืมหน้าที่ของเจ้าหรือไม่”

คำสั่งห้ามของเขาทำเอาคนลืมน้ำที่ยกมารับอัปากค้าง... นี่คือบทลงโทษจากเขาเช่นนั้นหรือ ศีรษะเล็กลงๆ จึงก้มลงต่ำแล้วรับคำสั่งเสียงอ่อย แต่เพียงไม่นานคนหน้าสลดก็กลับมาคึกคักได้ เมื่อคิดว่าขอเพียงแค่นี้แล้วเขาให้กินข้าวตรงเวลา อย่งไรนางก็ยังได้กินข้าวครบสามมื้ออยู่ดี

“เก็บสำรับได้แล้ว” เขาสั่งพร้อมวางตะเกียบ

“อะไรนะเจ้าคะ ให้เก็บไปตอนนี้เลยหรือ” ใ้หูขุนทวนถาม กวาดตามองอาหารบนโต๊ะแล้วก็นึกเสียดายนัก นายท่านสั่งอาหารมากมายหลายอย่าง ไม่ใช่เพราะเขากินจุมิกระเพาะเป็นหลุมดำอันใด แต่เขาเพียงแค่กินจานละนิดละหน่อยไม่กี่คำก็เลิกกินแล้ว ของหวานในถ้วยก็ยังไม่แตะช้อนเลยด้วยซ้ำ “นายท่านอิ่มแล้วหรือเจ้าคะ อาหารยังเหลือตั้งมาก”

“เหลือมากเหลือน้อยแล้วอย่างไร หรือเจ้ามีปัญญา”

แค่เขาซึ่งตาคมกริบใส่ คนที่ยังเสียดายก็ไม่กล้าบ่นต่อ ท่องสั่งตัวเองว่าเรื่องของเขา อาหารของเขา เงินของเขา อย่าไปนึกเสียดายแทน

เมื่อตัวปัญหาเสียบวากาไป เสียงเข้มงวดก็ลั้งความต่อ “เก็บไปได้แล้ว ให้คนยกน้ำอาบเข้ามาให้ข้าด้วย”

ด้วยกำลังของบ่าวชายแรงดีสามสี่คน ไม่นานถึงไม้ใบใหญ่ที่ตั้งอยู่หลังฉากกั้นห้องก็มีน้ำร้อนกำลังดีเต็มเต็มถึง ดีที่นายท่านผู้เรื่องมากยังไม่โหดร้ายเกินไปนัก จึงไม่ได้แก้งล้งให้คนตัวเล็กแรงน้อยเช่นนางยกน้ำเข้ามาเพียงลำพัง ไม่เช่นนั้นก็คงต้องรอไปเถิด... รอจนน้ำหายร้อนเขาก็ยังไม่ได้อาบ

ระหว่างบ่าวชายขนน้ำ ใ้หูขุนที่ตั้งมั่นจะเป็นเด็กกรับใช้ชั้นหนึ่งชนิด นายท่านไม่อาจตัดใจปล้กใส่ไล่ออกจากบ้านก็วิ่งไปขอคำชี้แนะจากท่านป้าเซิน

ไม่นานก็เดินกลับมาพร้อมถาดผงสมุนไพรชนิดตัว และวิธีปรนนิบัติเจ้านายอาบ
น้ำที่อื้ออึ้งอยู่ในหัว

เพียงแค่นี้คิดถึง... ใบหน้าก็แดงกำ จิตใจสงบไม่หลง

‘ให้ตายเถิด! บุรุษตัวโตเป็นหมิดำขนาดนี้ เหตุไฉนต้องให้ผู้อื่นอาบหน้า
แต่งตัวให้อีกเล่า!’ ไฉนขุนนางถาดเครื่องอาบน้ำลงบนโต๊ะข้างถึงน้ำร้อนที่มีไอ
สีขาวลอยกรุ่น สูดลมหายใจเข้าลึกแล้วก้าวออกไปเรียนเชิญบุรุษที่นั่งเอนหลัง
ดื่มด่ำกับสุราหลังอาหารอยู่บนตั่งตัวใหญ่ริมหน้าต่าง

“น้ำอาบพร้อมแล้ว เชิญนายท่านเจ้าค่ะ”

กล่าวเชิญแล้วไฉนขุนก็ก้มหน้าต่ำ มองเห็นเพียงปลายรองเท้าและชาย
ชุดยาวสีดำปัดผ่านหน้าเคลือบเข้าไปหลังจากนั้น เสียงเสื่อผ้าสวบสาบเสียดสี
กันข้างดั่งชัดเจนเหลือเกินในห้องที่มีเพียงความเงียบสงบ

อดีตนักวิจัยสาวใจเต้นโครมครามจนน่ากลัวจะกระดอนจากอก แม้นาง
จะอายุยี่สิบสองอย่างยี่สิบสามปีแล้ว แต่ตลอดชีวิตเท่าที่เอาแต่ทุ่มเทกับการเรียน
ข้ามชั้นตามระดับปริญญาที่อยู่ในเกณฑ์อัจฉริยะ วันๆ ก้มหน้าก้มตาอยู่แต่กับ
ตำรา ในสมองมีแต่ชื่อสารเคมีและอนุพันธ์ สารชีวโมเลกุล แกรมด้วยโครงสร้าง
จำลองสามมิติที่หากไม่ใช่พวกเดียวกันก็คงคุยกันไม่เข้าใจ ใช้ชีวิตอยู่ในห้อง
ทดลองมากกว่าจะสนใจเรื่องรักใคร่หรือเพศตรงข้าม หากนับประสบการณ์
ชายหญิงแล้วอาจอ่อนด้อยกว่าเด็กสาวอายุสิบสี่สิบห้าในยุคนี้เสียด้วยซ้ำ

หลังจากสั่งใจตัวเองให้สวมวิญญาณบ่าวรับใช้ ละกอดจิตตัวเองว่าจง
หน้าหนาและไริ่ยางอายุเข้าไว้ ร่างเล็กผอมก็บั้นหน้าซึ่งขัง หมุนกายเดินตาม
ผู้เป็นนายเข้าไปหลังจากนั้น

ไม่ทันคาดคิดเลยแม้แต่นิด ว่าเพียงแค่น้ำเข้าไปไม่ถึงครึ่งก้าว น้ำ
ร้อนชั้นหนึ่งก็พุ่งสาดเข้าเต็มใบหน้า

ซ่า!

ไฉนขุนผงจะถอย ร้องอุทานตกใจ เงยหน้ามองจ้องผู้ลงมือสาดน้ำใส่อย่าง
ฉุนจัด ก่อนจะยั้งอึ้งตาค้าง ไม่รู้ว่าตื่นตระหนกหรือตกตะลึงหลงใหลกับภาพ

ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้ามากกว่ากัน

จินหย่งเงินยืนอยู่ข้างถังไม้สูงเท่าเอว ร่างสูงใหญ่แทบเปลือยเปล่า เหลือเพียงกางเกงตัวในเนื้อบางที่เป็นสีดำสนิทเช่นชุดที่เขาสวมทุกวัน กายท่อนบนถูกโลมไล้ด้วยแสงตะเกียงวูบไหววับแวม ปรากฏเป็นเส้นสายแสงเงาที่น่าชื่นชมหลงใหล ผิวเนื้อเรียบตึงเกลี้ยงเกลา กล้ามเนื้อกำยำแผ่กลิ่นอายสง่างามทรงพลังไปทั่วทั้งร่าง ชายหนุ่มมิได้มึนกลุ้มเนื้อใหญ่โตเทอะทะเช่นหมี่ดำอย่างที่นางนึกนิินทา แต่เป็นกล้ามเนื้อที่กระชับแน่น แข็งแกร่งปราดเปรียวดุจเสือดำที่ดุร้ายอันตราย

ดวงตากลมโตกวาดมองไปทั่วแผ่นอกกว้าง เห็นออกซ้ายมีรอยลักเป็นตัวอักษรสองตัวที่นางอ่านไม่ออก ช่วงไหล่ลาดโค้งทอดสู่ท่อนแขนแข็งแรง ต่ำลงไปยังหน้าท้องเป็นลอนคลื่นงดงามไร้ส่วนเกิน ต่ำลงอีกนิดมองเห็นขอบกางเกงผูกเชือกที่เกาะสะโพกสอบไว้อย่างหมั่นเหม

ผู้มาใหม่จับจ้องตาไม่กะพริบทั้งยังกลืนน้ำลายอีกใหญ่อย่างลึมตัว...
จนเจ้าของเรือนร่างตึงตูดสายตาดึงดูดน้ำเรียกสตินางอีกชั้น

“อ๊ะ!” ไฉนพหลันสะดุ้งโหยง น้ำที่สาดเข้าตาทำให้เสบระคายจนต้องหลับตาลงชั่วคราว ก่อนจะกะพริบถี่ๆ ในหูได้ยินเสียงด่าผู้ดูร้ายคำรามเสียงเย็น

“ใครใช้ให้เจ้าเข้ามาสังเกต! คิดจะลอบดูข้าอาบน้ำอย่างนั้นรี เจ้าเด็กลามก!”

“มะ...มิได้! มิได้เจ้าคะ!” ไฉนเรียกสติสัมปชัญญะที่ถูกร่างกายบุรุษล่อลวงช่วงชิงไปกลับคืนมา เอ่ยแก้ตัวเสียงตะกุกตะกัก มือเล็กปาดหยดน้ำออกจากตาและใบหน้าที่แดงช้ำนับถือตัวเองหนักที่ไม่มีน้ำลายหรือเลือดกำเดาติดมือมาด้วย

“ผู้น้อยเพียงแต่จะเข้ามาช่วยปรนนิบัตินายท่านอย่างมิขาดตกบกพร่องเท่านั้น มิได้คิดลามกอันใดเลยนะเจ้าคะ” นางชี้แจงความบริสุทธิ์ใจ

จินหย่งเงินหรีตตามองเจ้าเด็กไร้เดียงสาแต่กลับมีสายตาดูชุกชอนไม่อยู่สุขอีกครา เสียงต่ำเย็นชาทวาดขับไล่ “ออกไปได้แล้ว! หากข้าไม่เรียกหากไม่ต้อง

เข้ามา”

เมื่อถูกเขาไล่เช่นนั้น ไฉนก็รีบหมุนกายพาร่างเปี้ยกปอนออกจากห้องนอนใหญ่ของเจ้าของเรือนโดยพลัน แต่เพราะนึกถึงหนึ่งในคำสั่งสอนจากท่านป้าเซินที่ว่า ‘เด็กรับใช้ประจำตัวควรอยู่ใกล้ๆ ให้นายเรียกหาได้เสมอ’ นางจึงรีบทำหยุดรอรับคำสั่งตรงหน้าประตู ไม่กล้าหลบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือเดินไปไหนไกล

ยืนอยู่ครู่หนึ่ง ปากเล็กๆ ก็เป่าลมอย่างโล่งใจที่ถูกไล่ออกมา... แต่เห็นร่างกายอ่อนบ่นของเธอ จนถึงตอนนี้หัวใจนางยังสั่นหวิวเต้นรัวแรง ไบหน้าผ่าวร้อนวูบวาบไม่ลดหาย หากต้องเป็นผู้ปรนนิบัติช่วยเขาถอดเสื้อผ้าแล้วลงมือช้ดฎไปทั่วร่างแกร่งและงดงามเหมือนมนุษย์นั้น ไม่แน่ว่านางอาจจะหัวใจวายตายคาขอบอ่างน้ำไปแล้วก็เป็นได้

สายลมยามค่ำกลางฤดูใบไม้ร่วงพัดผ่านมา ร่างเล็กเปี้ยกซึ้นหนาวสะท้านจนต้องยกมือซึ้นกอดตัวเองแล้วฎแขนซึ้นลงแรงๆ สร้างความอบอุ่น แต่แค่เปลอจินตนาการถึงภาพด้านหลังฉกัันตามที่ได้ยินเสียงน้ำกระฉอก ไบหน้าเล็กก็พลันร้อนซึ้ ผิดแผกจากอากาศรอบกาย